

Novéna o křtu

Vydal Poustevník
v nakladatelství STUDIO GABRETA spol. s r.o.
v Českých Budějovicích v r. 2011
Obálka a grafická úprava Klára Folvarská-Roseová

Objednávky od 10 kusů zasílejte na:
k.poustevnik@seznam.cz
Kateřina Vysloužilová, Praha 6, Rooseveltova 49
tel. 737 420 804
www.poustevnik-pitha.cz

Jednotlivé výtisky lze zakoupit
v síti Karmelitánského nakladatelství.

© Česká biskupská konference 2011
ISBN 000-00-00000-00-0

Oslavy cyrilometodějského milénia před 150 lety byly příležitostí k velké náboženské i národní obrodě. Bohaté plody tehdejších oslav přičítám nejen Boží milosti, ale i dobré přípravě, která tehdy trvala několik let, a zapojení velkého množství věřících. Pohled na českou společnost i církevní společenství u nás ukazuje, že zase potřebujeme velkou obrodu. Žádný z nás nemůže rozhodovat za druhé, a proto i s obrodou církve a národa musí začít každý sám u sebe, vždyť stále platí nerudovské „bude-li každý z nás z křemene, pak bude celý národ z kvádrů“. Spojíme-li své síly a o obnovu se přičiníme společně, sklídíme bohatou úrodu.

V prvním roce přípravy se zaměříme na svůj křest, který je nejdůležitějším okamžikem našeho křesťanského života. Promyslíme křestní závazky, abychom se k nim mohli znovu zodpovědně přihlásit. Nemá však jít jen o zbožná rozjímání, ale i o vážné změny v našem životě, protože na nesmírný dar, který jsme ve křtu dostali, je nutné odpovědět adekvátním způsobem. Už nyní je třeba žít jako skutečné Boží děti. Proto podstatnou částí novény jsou pravidelné modlitby. Půjde-li v nich o pravdivé otevírání se Bohu, Boží království poroste v nás a změní se i svět, protože v něm přibude lidí obnovených Kristem. U něho není nic nemožného, ani obrácení našeho národa. Od nás však čeká víru a spolupráci.

Děkuji prof. Píthovi, který na žádost biskupů nověnu připravil, a děkuji také všem, kteří se do společného díla osobním prožíváním novény zapojí. Bůh se jistě nenechá zahanbit a dá nám ještě víc, než si odvažujeme vyprošovat.

+ Jan Graubner
+ Jan Graubner
metropolita moravský

Novéna, její téma a smysl

První rok tříleté přípravy na jubileum příchodu svatých Cyrila a Metoděje je věnován křtu. Jako naše křesťanská tradice začala jejich prací na Velké Moravě, tak náš osobní křesťanský život začíná křtem. Je proto namístě si ho připomenout. Tomu je věnována tato novéna.

Novéna je prastarý, v křesťanství osvědčený způsob přípravy na nějakou událost. Chceme-li dobře prožít nějakou slavnost, musíme se připravit. Nejde jen o vnější záležitosti, jak to známe z chystání Vánoc nebo svatby. Ty nás mohou dokonce tak zahltit, že nám unikne to nejdůležitější, možná to jediné nutné. Tím je usebrání mysli a otevření srdce. Prvé znamená pochopit hloubku a závažnost toho, nač se chystáme. Druhé nám umožní jít dané události vstříc s radostí a očekáváním. Když čekáte na milého hosta, jistě uklidíte místnost, kde bude bydlet, a dáte tam květiny, aby ji našel vyzdobenou. Právě tak se máme postarat o své srdce, které je tím nejvlastnějším místem, kde hosta přijmeme.

Novéna trvá devět dnů. Není to náhodné číslo. Je to číslo symbolické. Připomíná totiž devět měsíců lidského těhotenství. Za tu dobu vznikne nový člověk. Nový člověk – dítě znamená novou generaci, pokračování života, jeho obrození. To vše má proběhnout s námi v oněch devíti dnech novény. Máme z ní vyjít jako „noví“ lidé.

Naše letošní novéna je položena do postní doby, tj. do doby přípravy na Velikonoce. Tato doba má stejný účel. Je zajímavé, že i ta je v počtu svých dnů symbolická. Odvoláváme se na čtyřicet let, které proběhly od vyjití Izraele z Egypta do jeho vstupu do zaslíbené země, z otroctví do svobody. Do pravé, duchem a zlozvyky otroctví nepoškozené, svobody přicházejí noví Izraelité, ne ti, kteří vyšli z Egypta. Odvoláváme se dále na čtyřicetidenní púst Kristův, který následoval po jeho křtu v Jordáně a předcházel jeho veřejnému vystoupení. Silné symboly zastínily všeobecné pojetí starých kultur, o něž se opřela také starozákonní tradice, že lidské těhotenství trvá 40 týdnů.

Novéna, kterou se chystáme konat, se opírá o tři základní myšlenky:

1. Je to příprava na letošní Velikonoce. Každoroční slavení Velikonoc je velký dar. Opětovně při nich prožíváme onen svatý děj, který nám přinesl spásu. Utvrzujeme svou víru, obnovujeme naději a nově se rozhoří naše láska. Opakovanost slavení je přínosná pro naše vědomí právě tak jako opakování vědomostí při učení. Jako všechno v našem pozemském konání, má i toto svou druhou stránku. Opakovanost nás může dovést k myšlence, že už to všechno známe. Víme, jak to půjde za sebou od Popelce ke Květné neděli a od Zeleného čtvrtka přes obřady Velkého pátku ke čtením na Bílou sobotu a ke Vzkříšení. Nikdy se to takto neopakuje, protože náš život se vždy o rok posune a změní se i naše životní situace. Navíc z dějinné události na Kalvárii jako neustálý proud vycházejí dějiny milosti Nového zákona. Proto je třeba se každoročně na nadcházející Velikonoce

připravit, aby se nám nestaly jakýmsi opakováním už mnohokrát shlédnutého filmu, ale opětovným otevřením nevyčerpatelného pramene vlastních Velikonoc Kristovy oběti.

2. Zvláště pečlivě se chceme připravit na obnovu křestního slibu. Mnoho z nás si okamžik vlastního křtu nemůže pamatovat a obsah slibu, který za nás složili rodiče a kmotři, jsme se dozvídali až později. Závažnost jeho obsahu nám může trochu (někdy i více) unikat. I ti, kdo se na křest chystali jako dospělí a slib sami vědomě vyslovovali, mohou mít jeho význam zastřen, nebo přinejmenším se jim neotvírají jeho nové a nové hloubky. V křestním slibu, který je naší osobní smlouvou s Bohem a který je předpokladem naší účasti na životě Krista v jeho církvi, je obsaženo jádro evangelní zvěsti. Trojí věřím, které vyslovujeme, hovoří o tom, co po celý život vyznáváme a čemu vydáváme svědectví. Zároveň vyslovujeme také trojí rozhodnutí o svém postoji v zápase mezi dobrem a zlem. V prvotním nadšení je snadné slib vyslovit. Obtížné je mu dostát. Dábel je silný a lstivý protivník. Oběma trojicím obsaženým ve slibu věnujeme po třech dnech naší přípravy.
3. V závěru novény se pak zaměříme na otázku, co všechno jsme při křtu přijali a co pro nás tato svátost znamená. Mnohotvárnost daru, který nám křest přináší, nelze postihnout v pár dnech. Nevadí to, protože postačí, když se nám tyto horizonty otevřou. Máme mnoho dalšího času po Velikonocích až do konce církevního roku, který celý je věnován této svátosti. Pojmenujme však alespoň některé z tématických oblastí, které před námi leží, když se rozhlédneme z vrcholu slibu, na který vystoupíme.

Jedním směrem před námi leží ohromující zjištění, že jsme přešli z omezeného biologického života do života, který není omezen smrtí. Druhým směrem se rozprostírá oblast naší lidské důstojnosti, kterou jsme dostali účastí na trojím úřadu Kristově – jsme učiteli, kněžími a králi. Hned dalším směrem ovšem vidíme prostory tohoto světa okupované nepřítelem Božím, do nichž jsme posláni. Ve čtvrtém směru leží nejistá krajina naší právě získané svobody, kterou nesmíme zneužít, ale naplňovat a uchovat při bezpočtu rozhodnutí, které nás tam čekají. Mohlo by nás to zděsit, a proto pohlédneme vysoko nad sebe, kde stojí nebesa a na nich ten, který nás přijal za své děti. Je tam i ten, který za nás zemřel, jeho matka, která se za nás přimlouvá jako za své, množství andělů, kteří nám přicházejí na pomoc a vyvěrá tam pramen Ducha svatého, Láska, která nás chrání a vede.

Jak s touto knížkou pracovat

Materiál připravený v této knížce je možno užít dvojitým způsobem.

- * Jako intenzivní nověnu, která je vyhlášena na dny 2. – 10. 4. 2011. V tom případě postupujeme podle níže uvedeného schématu.
- * Jako podklad pro celou dobu postní. V takovém případě zachováme každý den modlitební rámec, ale úvahovou část, to co je v rámečku, rozdělíme na čtyři dny. To umožní jít víc do hloubky. Jinými slovy, každému dnu nověny věnujeme čtyři dny. Stane-li se, že se z nějakých vážných důvodů některý postní den k úvaze nedostanete, což je přirozeně možné, nijak si to nevyčítejte a další den v klidu spojte materiál dvou úvah dohromady.

U nověny jsme použili osvědčený způsob z přípravy na návštěvu papeže Benedikta XVI. Pro každý den je popsán pořádek modliteb a úvah, stačí tedy jednoduše postupovat podle textu od str. 21. Samozřejmě nemáme všichni stejné časové možnosti ani stejný životní rytmus. Proto si každý může svůj osobní program stanovit tak, aby odpovídal jeho individuálním podmínkám.

U každého dne je uveden nejúplnější program. Důležitost jeho jednotlivých částí je vyznačena hvězdičkami po straně. Minimální program je označen třemi hvězdičkami. Středně rozsáhlý program sestává z minimálního programu a částí označených dvěma hvězdičkami. Části

nejúplnějšího programu, které se přidávají k předchozímu, jsou označeny jednou hvězdičkou.

Schéma jednotlivých dnů je následující:

RÁNO

- *** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...
- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

POLEDNE

- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

MEZI DNEM

- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...
- ** ČETBA A ÚVAHA
 1. ČTENÍ
 2. ČTENÍ
 3. ČTENÍ
 4. ČTENÍ
- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** MODLITBA 3, 4 NEBO 5 (STR. 73, 74 NEBO 75)
- ** SLÁVA OTCI, ...

VEČER

- *** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...
- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...
- * LITANIE – PŘÍMLUVY (STR. 76)
- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** SLÁVA OTCI, ...

Tři varianty programu jsou navrženy tak, že při minimálním se ráno, v poledne a večer krátce pomodlíme. Při středním je večerní modlitba rozšířena a při velkém je během dne (jak se komu hodí) připravena krátká duchovní četba a podklad pro vlastní zamyšlení. Večerní modlitba je rozšířena o litanie.

Rozvržení dne, které odpovídá běžnému životnímu rytmu má svůj význam. Ve stejnou nebo obdobnou dobu se bude modlit velké množství věřících a sílu modlitebního společenství jistě pocítí i ti, kdo se budou modlit sami. Pokud můžete, vytvořte si tam, kde to jde, malé společenství pro modlitbu středního programu. Také četba a úvaha mohou mít intenzivnější průběh, budou-li konány v takovém společenství. Někdo při tom může vždy úvahu připravit a přednést. K takovému způsobu zvláště vyzýváme rodiny s dětmi, kterým při společném zamyšlení mohou rodiče mnohé vysvětlit. Využijte této příležitosti k tomu, abyste se naučili shromáždit se kolem Božího slova a hovořit spolu o vážných a pro život důležitých tématech.

Novéna má svých devět dnů. Pro předvečer prvního dne je ale doporučeno vstupní večerní usebrání, vigílie. Ta uvádí do tématu novény a navozuje zaměření úvah a hlavně modlitební usebranost. Její schéma je následující:

VIGÍLIE

*** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...

*** MODLITBA 1 (STR. 71)

** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

*** ČETBA A ÚVAHA

** MODLITBA K DUCHU SVATÉMU

*** SLÁVA OTCI, ...

Pokud ji použijete, budete knížkou procházet již od strany 15.

Jistě dobře víte, že duchovní život přináší klid a vyžaduje jistý řád. Snažte se tedy při novéně o pravidelnost. Nenakládejte si zbytečně velká břemena, která byste pak neunesli. Novéna je pro vás, ne vy pro novénu. Nebylo by dobré, kdyby vám velký program přinášel stres. Novéna vám má přinášet radost a klid. Je daleko lepší, když si stanovíte malý program a někdy ho rozšíříte, než abyste něco uspěchali, nestíhali, vynechali a měli z toho problémy. Ujišťujeme každého, že i jedna jediná krátká modlitba má velikou cenu. Bůh ji slyší a vidí, že se k Němu obracíte a nezapomínáte na Něho. I jen jedinou krátkou modlitbou jste zapojeni do společenství těch, kdo novénu konají.

Předvečer

*Pomni člověče, že jsi prach ...
(Liturgie Popeleční středy)*

- *** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...
- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...
- *** ČETBA A ÚVAHA

1. ČTENÍ

Ježíš přistoupil, promluvil k nim a řekl: Byla mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, učiňte ze všech národů učedníky a křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat vše, co jsem vám předeepsal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání světa. (Mt 28, 18–20)

Chceme přemýšlet o křtu, prvé svátosti, kterou jsme přijali. Každá svátost je vazbou mezi nebem a zemí, člověkem a Bohem. Křesťanský Bůh se nechová jako vítěz, který by od poraženého člověka něco vyžadoval. Nabízí mu smlouvu jako svobodnému partnerovi. Už to je nepochopitelně velkorysý, protože co je člověk proti Bohu. Křest má charakter smlouvy a z obou stran jsou vysloveny závazné sliby. Jako vždy u svátostí je to smlouva zcela osobní. Jsem to já, přesně označený jménem, kdo do ní vstupuje.

Jako každá svátost je i křest ustanoven a garantován Ježíšem Kristem. Také on přistupuje k našemu křtu zcela osobně, se svým jménem a svou lidskou tváří, kterou na nás hledí Bůh.

Křest jako každá svátost bere něco všedně pozemského, časově omezeného a vynáší to do věčné existence Božího života v nekonečnu nebes. V daném případě je to můj život.

2. ČTENÍ

Strastiplný úděl byl stanoven všem lidem, tíživé jho sklíčuje Adamovy syny ode dne, kdy vycházejí z mateřského lůna, až do dne jejich návratu k matce všech. Ve svých myšlenkách, v obavách svého srdce se obírají úzkostlivým čekáním na den své smrti. Od toho, kdo zasedá ve slávě na trůnu, až po ubožáka sedícího na zemi a v popelu, od toho, kdo nosí purpur a korunu, až po toho, kdo je oděný do hrubé látky, všude je jen samý vztek, závist, zmatek, neklid, obava ze smrti, soupeření a hádky. A v hodině, kdy uléhá a odpočívá, noční spánek jen obměňuje starosti: sotva si člověk trochu odpočal, hned je ve spaní jako za jasného dne zmítán těžkými sny jako uprchlík, jenž vyvázl z boje. Ve chvíli, kdy je vysvobozen, se probudí celý překvapený, že to byl zbytečný strach. Pro všechny tvory od člověka po zvíře, ale pro hříšníky sedmkrát tolik: smrt, krev, hádky a meč, neštěstí, hlad, trápení, pohroma! To vše bylo stvořeno pro hříšníky a kvůli nim přišla potopa. Vše, co ze země pochází, se do země vrací, a co pochází z vody, se vrací do moře. (Sir 40, 1–11)

„Mluvil jsem k vám o tom, abyste ve mně měli pokoj. Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré mysli! Já jsem přemohl svět.“ (Jan 16, 33)

Víme dobře, že vše, co se rodí, jednou zemře. Bojíme se toho sami, bojíme se o své přátele a o své děti. Děsí nás zbytečnost a marnost života a přec ho milujeme. Je to beznadějně až do okamžiku, kdy uslyšíme radostnou zvěst, že Bůh vzkřísil Ježíše z mrtvých. Uprostřed všech nás smrti podrobených stojí vítěz nad smrtí a mluví o tom, že kdo bude pokřtěn, bude žít. Když uvěříme, že je to jeho smrt, co moc smrti zlomilo, a odvážíme se přijmout ji za svou, dostaneme i jeho vítězné vzkříšení. Křest je veliké drama, v němž se právě pro nás opakuje celé drama lidstva. Když pravdivě vyznáme své lidství a skloníme se před Bohem, zachrání nás ze smrti, do níž jsme se narodili. Bůh není nespravedlivý, je milosrdný. Odpustil Adamovi a Evě. Nám Bůh dědičný hřích neodpustí, protože jsme se ho nedopustili, ale vykupuje nás z něho, protože jsme se v něm a do něho narodili.

3. ČTENÍ

... v Kristu bylo dosaženo cíle zjevení a cíle lidstva, protože božství a lidství se v něm dotýkají a spojují, to současně znamená, že dosažený cíl není ustrnulou hranicí, ale otevřený prostor. Neboť sjednocení, které se událo v jednom bodě v Ježíši z Nazaretu, musí zahrnout celé lidstvo, celého „Adama“ a proměnit jej v „Tělo Kristovo“. Pokud není dosaženo této naprosté úplnosti, pokud je omezena jen na jeden bod, zůstává to, co se odehrálo v Kristu, koncem i počátkem současně. Lidstvo

nemůže přijít dále a výše než je On, protože Bůh je to nejzazší a nejvyšší; každý zdánlivý pokrok mimo něj je pádem do prázdna. Lidstvo nemůže jít dále než on – natolik je Kristus koncem; ale musí vstoupit do něho – natolik je teprve pravým počátkem. (J. Ratzinger, Úvod do křesťanství, str. 176–7)

Křest má svou liturgickou formu. Jsme obmyti posvěcenou vodou, pomazáni svatým olejem, jsme požehnáni slovy pronesenými knězem. To všechno ale není jen zástupný obřad, je to skutečná součást našeho života. Není to nic vnějšího a vnějškového.

V knězi u nás stojí Kristus, ne nějaký šaman divotvůrce. V žádném případě to není tak, že křtem je všechno provždy hotovo – polili nám hlavu a od té chvíle jsme lepší lidé, máme papír ke vstupu do nebe a můžeme si dělat, co chceme, protože před naším novým otcem se musí mít každý na pozoru. Jak hloupé, jak hnusné! Kolikrát jsme v mírné podobě něčemu podobnému dali průchod. V kolika případech jsme obřad prožili jako ozdobnou ceremonii a starali se jen o to, abychom nadělali spoustu fotek? Ne – ne! Kristus nezemřel na kříži, abychom si mohli beztrestně a bezstarostně hřešit, ale proto, abychom kvůli hříchu nezemřeli.

Křest je počátek nového života a právem ho můžeme přirovnat k početí. Je to okamžik, kdy je do nás zaseto zrno Kristova života. Jako po našem tělesném početí proběhne dlouhý tajemný vývoj plodu, až se konečně narodíme, tak nyní má v nás po celý život vzrůstat Kristova láska a ustupovat naše sebeláska, až nakonec dojdeme ve smrti ke zrození svého plného božského lidství.

4. ČTENÍ

Jahve řekl Kainovi: ‚Kde je tvůj bratr Abel?‘ On odpověděl: ‚Nevím. Jsem snad strážcem svého bratra?‘ Jahve pokračoval: ‚Co jsi to učinil? Slyš, jak krev tvého bratra ke mně křičí ze země! Nyní buď proklet a vyhnán z úrodné půdy, jež otevřela ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra. Budeš-li obdělávat půdu, už ti nedá úrodu a budeš tulákem po zemi, nebudeš mít stání.‘ Tu Kain řekl Jahvovi: ‚Můj trest je nesnesitelně těžký. Pohled! Ty mě dnes vyháníš z úrodné půdy, budu se muset skrýt daleko od tvé tváře a budu tulák po zemi, nebudu mít stání. Ale první, kdo přijde, mě zabije!‘ Jahve mu odpověděl: ‚Zabije-li někdo Kaina, stejně i jemu se dostane sedmeronásobné pomsty,‘ a Jahve vtiskl Kainovi znamení, aby ho první příchozí neubil. (Gn 4, 9-15)

Ve křtu se nám dostává nesmazatelného znamení. Jsme děti Boží. Jsme označeni a pomazáni na krále a kněze, neboť jsme přijati do církve, Božího lidu, který nese dějinami Kristovo královské kněžství. Jako on máme učit, varovat, ohlašovat příchod Božího království, těšit, povzbuzovat, uzdravovat, mít soucit a ujímat se potřebných. Může být překvapivě tvrdou otázkou, zda je ono nesmazatelné znamení na nás pro druhé vůbec postřehnutelné. Je to otázka, kterou bychom si měli opětovně klást, zvláště když tak rádi mluvíme o evangelizaci a přitom jsme tak málo stateční a donekonečna vedeme učené řeči o nové křesťanské identitě. Neměli bychom také zapomenout, že nesmazatelné znamení můžeme v sobě tak pošpinit, že to pro druhé bude neplatná zlomená pečeť. U Boha pak se stane strašným důkazem nevěry, zpronevěry a hříchu

a my bychom pozdě zjistili, že jsme z pečeti Boží lásky udělali nesmazatelné znamení Kainovo.

**** MODLITBA K DUCHU SVATÉMU
ZPĚVNÍK**

***** SLÁVA OTCI, ...**

1. den

*Nic by nám neprospělo, že jsme se narodili,
kdybychom nebyli vykoupeni.
(Liturgie Bílé soboty)*

RÁNO

- *** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...
- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

POLEDNE

- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

MEZI DNEM

- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...
- ** ČETBA A ÚVAHA

1. ČTENÍ

*Veleb Jahva, má duše, Jahve, můj Bože, jsi tak veliký!
Oděl ses nádherou a leskem, zahalil ses světlem ja-
ko pláštěm a jako stan rozvinuješ nebesa,...; Zemi
staviš na základy, nezakolísá na věky věků. Propastí
ji pokrýváš jako šatem, nad horami stály vody. Když
pohrožíš, dávají se na útěk, při hlasu tvého hromu
prchají, přeskakují hory, stékají po údolích k místu,*

kerés jim určil, stanovíš hranici, již nelze překročit, aby se opět nevrátily a nezaplavily zemi; ... dáváš růst travě pro dobytek i rostlinám k užítku lidem, aby si dobývali ze země chléb a víno, jež obveseluje srdce člověka, aby olej rozjasňoval tváře a chléb posiloval srdce člověka; Udělal měsíc, aby údobí vyznačoval, slunce ví, kdy má zapadnout; Jak četná jsou tvá díla, Jahve! Moudře jsi je všechna udělal, země je plná tvého bohatství; Chci zpívat Jahvovi, dokud jsem živ, chci svému Bohu hrát, pokud jsem na světě. (Ž 104, 1, 2, 5–9, 14, 15, 19, 24, 33)

Nebezpečím moderního světa plného aktivit a spěchu je, že snad všechno, co nás obklopuje, považujeme za samozřejmé. Je zvláštní, že máme tak úžasný rozum, a přitom zůstáváme tupě lhostejní ke stvoření, které je úžasné a mělo by nás vést k obdivu a radostnému úžasu, že tu je. Stačí malé zamyšlení a otevře se před námi dokonalost, propracovanost, důmysl a krása, že se tají dech. Donekonečna se můžeme obdivovat koloběhu vody, tomu, že zamrzá zeshora dolů, aby nevyhynuly ryby; střídání ročních období, tomu, že list odpadne teprve, když se uzavře cesta mízy; rozmanitosti orgánů v jednom celku těla, které je přesně identifikovatelné svou jedinečnou genetickou strukturou; tomu, že zraněné místo krvácí a krev se sráží, aby byl život trochu chráněn...

2. ČTENÍ

Svírala mě osidla smrti, sítě šeolu; tiskly mě úzkost a zármutek, volal jsem Jahvovo jméno. Smiluj se, Jahve, osvobod mou duši! Jahve má slitování, je spravedlivý,

náš Bůh je něžná láska. Jahve ochraňuje prosté lidi, slábl jsem, on mě zachránil. Upokoj se, má duše, neboť Jahve ti prokázal dobro. Uchránil mou duši před smrtí, mé oči před slzami a mé nohy před chybným krokem: budu kráčet před Jahvovou tváří po zemi živých. Věřím i tehdy, když říkám: ‚Jsem až příliš nešťastný.‘ (Ž 116, 3–10)

Moderní lhostejný člověk je nevděčný. Všechno je samozřejmé. Je také znuděný a jedná jako rozmazlené dítě, které nic neví o hodnotě věcí. Neváží si života, neví pořádně ani, co to je. A přeci je život tak vzácný. V celém vesmíru se patrně vyskytuje jen na naší planetě a ještě ne všude. Je omezen na oblast vzduchu, která má výšku nějakých šest kilometrů. Oblast výskytu života je ve srovnání s rozsahem i jen sluneční soustavy nepatrná.

Navíc o životě jedinců i celých druhů víme, že je zranitelný, zničitelný a neobnovitelný. Utěšovat se koloběhem hmoty v potravních řetězcích patří k málo vtipnému humoru cynických žertů pijatyk. Víme, že když se vážně zraníme, zůstaneme mrzáky, a když se zabijeme, nekoupíme si z ušetřených peněz další život. Víme o smrti a nevíme si s ní rady. Mnoho lidí to vede k závěru, že život nemá smysl. Je fajn, dokud je příjemný. Když přestane být příjemný, je lépe, aby nebyl. Mnoho lidí i v malých nesnázích proklíná den svého zrození a odváží se říct, že život je od Boha škodolibý žert. Když nezajistí trvalou příjemnost, měl si ho nechat. Jenže ono je to jinak.

3. ČTENÍ

Bůh řekl: „Učiňme člověka ke svému obrazu, aby se nám podobal, a oni ať vládnou mořským rybám, nebeským ptákům, dobytku, všem divokým zvířatům a všem drobným živočichům, kteří se plazí po zemi. Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, k Božím obrazu jej stvořil, stvořil jej jako muže a ženu. Bůh jim požehnal a řekl jim: „Budte plodní, rozmnožujte se, naplňte zemi a podrobte si ji; vládněte mořským rybám, nebeským ptákům a všem živým tvorům, kteří se pohybují po zemi.“ ... Bůh viděl vše, co učinil, a bylo to velmi dobré. Byl večer a bylo jitro: šestý den. (Gn 1, 26–28, 31)

Božím záměrem nebylo stvořit život, který by se za velkých bolestí rozpadal. Stvořil život a na jeho vrcholu člověka jako svůj obraz. Tvořil ze svrchované lásky. Jistě, mohl si vystačit sám ve svém podivuhodně harmonickém sdílení nejsvětější Trojice. Chtěl se však darovat, a proto stvořil vše, co nebylo a nyní je. Stvořil to, aby to ve svém vrcholu mělo účast na jeho životě. Tvořil z lásky pro lásku. Víme, že nepostupoval jako kouzelník, který luskně prsty a z rukávu vytáhne třeba šátek nebo králíka. Tvořil mocí, která uvedla do pohybu vývoj. Dlouhá byla cesta od prvních mlhovin bílkovin v pramořích k nejnižším organismům a dál až k různosti ryb, ptactva a zvířeny. Do tohoto díla vývoje pak jako zcela zvláštní stvoření uvedl člověka, kterému rovněž přiřkl vývoj, aby mohutněl a dorůstal až k dokonalosti sdílení života s ním samým. Pro lásku ho stvořil a pro věčný život ho požehnal.

4. ČTENÍ

... skrze jediného člověka vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, a smrt takto přešla na všechny lidi, ...; jako provinění jednoho jediného přivedilo na všechny lidi odsouzení, stejně tak dílo spravedlnosti jednoho jediného přináší všem ospravedlnění, které dává život. Jako totiž neposlušností jediného člověka se stalo celé množství hříšníky, tak poslušností jednoho jediného se celé množství stane spravedlivými. (Řím 5, 12, 18–20)

Bídu a bolest světa přinesl Ďábel, který zaútočil na Boží dílo a svedl Adama a Evu. Povedlo se mu pokazit člověka a jeho vývoji dal do vínku hříšnost. Všichni, kdo se narodili, narodili se již nakaženi smrtelnou chorobou hříchu. Boží záměr však zničit nemohl, protože nemohl zničit sílu Boží lásky. Bůh dál miloval nemocné lidstvo a vedl jeho postup k sobě. Když vývoj dospěl k určitému bodu, poslal svého vlastního Syna, aby v něm jako v Synu člověka jasně zazářila Boží tvář a aby jako člověk k Božímu obrazu dorostlý překonal hřích i smrt. To, k čemu Ďábel člověka nechtěl pustit, a proto ho jako malé dítě obelhal a okradl, to Kristus člověku vrátil. Kristus otevřel nový život a ve křtu, kdy nám dává podíl na svém životě, z nás Bůh činí nového člověka. Člověka, který ví, že jeho život má smysl, protože v lásce přesahuje omezení, kterými je určen v pokleslém nemocném světě. Křest nás nevytrhne z nebezpečí vývoje hříšného světa, ale chrání nás pro život trvalý. Všechno se vyvíjí, i my sami. Znovu se můžeme dát svést, okrást a spoutat jako Adam, ale v okamžiku křtu jsme uzdraveni. Je nám dán ještě větší dar života, než v okamžiku tělesného zrození. Nový život máme rozvinout a chránit. Na tento nesmírný úkol nejsme již sami, je s námi Bůh.

- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** MODLITBA 3 (STR. 73)
- ** SLÁVA OTCI, ...

VEČER

- *** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...
- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...
- * LITANIE – PŘÍMLUVY (STR. 76)
- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** SLÁVA OTCI, ...

2. den

*Chcete žít ve svobodě dětí Božích?
(Liturgie Bílé soboty)*

RÁNO

- *** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...
- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

POLEDNE

- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

MEZI DNEM

- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...
- ** ČETBA A ÚVAHA

1. ČTENÍ

Jako byste bez oděvu a bez obuvi z domu neodešli, tak také bez slova Božího neodcházejte. Musíte-li překročit práh svého domu, vždy proneste tato slova: Odříkám se tebe, Satanáši, a k Tobě se připojuji, Kriste. Bez této modlitby nikdy neodcházejte: ona vám bude berlou, zbraní, nedobytnou věží. Současně s těmi slovy učiňte na čele kříž: pak zajisté ani protivník člověk, natož sám Ďábel vám nebude moci uškodit. (Sv. Jan Zlatoústý)

První bod křestního slibu se týká ducha zla. Asi vynikne víc, o co jde, když řekneme naplno, že se týká Dábla. Dábel existuje a není to jen nějaký významnější čert z pohádky, se kterým si poradí kdekerý chytřejší švec, kovář nebo cikán. Dábel je odpadlý archanděl, duchová bytost obrovské moci a síly. Jeho působení proniká celým světem a Dábel, který nikdy nespí, může nás napadnout kdykoli. Je to úskočný a hbitý nepřítel Boží. Ne nadarmo se o něm mluví jako o hadu se smrtelným jedem a schopností snadno se vykroutit. Je neuchopitelný. Jindy je přirovnán k jinému plazu, k draku, proti němuž je člověk jako nicka. Je nazýván Otcem lži, protože obratnou lží svedl člověka v ráji, a knížetem „tohoto světa“ (světa poškozeného hříchem), kterého se pak podvodně zmocnil. Dábel má povahu kruté okupační moci. My ve křtu slavnostně prohlašujeme, že jeho vládu odmítáme, protože chceme žít ve svobodě Božích dětí, ne být otroky. Je to krajně odvážné prohlášení, protože z jeho hlediska je to vzpoura. Když říkáme, že se zříkáme ducha zla, znamená to, že nepřijmeme jeho zákony.

2. ČTENÍ

A je dobře známo, co vše působí tělo: smilstvo, nečistota, prostopášnost, modloslužbu, čarodějnictví, nenávisť, nesvár, žárlivost, prchlivosti, hádky, rŕznice, roztržky, závistivost, hýření, nezřízené hodování a podobné věci – a upozorňuji vás, jak jsem to již učinil, že kdo se dopouští těchto provinění, nezdědí Boží království. – Zato plodem Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, ochota, dobrota, důvěra v druhé, mírnost, sebeovládání: proti takovým věcem není zákon. (Gal 5, 19–23)

Ďábel je bytost těžko pochopitelná, protože je mnoho-
tvárný, proměnlivý a komplikovaný. Přesto o něm víme
dost. V řádu andělů stál mezi nejvyššími ze stvořených
duchů, těmi, kdo stojí kolem Božího trůnu. Puzen
šílenou závistí chtěl se postavit Bohu na roveň a být
alespoň druhým, stejně vznešeným bohem. Jeho pád
byl děsný. Stal se Božím opakem, jeho zvráceným zrcad-
lem. Z toho můžeme mnoho vyčíst. Už i to, proč je pro-
měnlivý a komplikovaný. Bůh je totiž stálý a naprosto
jednoduchý. Bůh je harmonický, krásný a dobrý – Ďá-
bel je rozervaný, ohavný a zlý. Bůh je moudrý, Ďábel jen
chytrý. Bůh je milosrdný a spravedlivý, Ďábel nelítostný
a nespravedlivý. Bůh tvoří, Ďábel ničí. Ďábel je mocný,
Bůh je všemohoucí.

3. ČTENÍ

*Svatý Duchu, sestup k nám, dej své světlo temnotám,
v jasu lásky nech nás žít.*

*Bez tebe jsme na zemi ubozí a ztracení,
kořist pro tmu, pro omyl.*

*Zchladlým srdcím oheň dej, z lhostejnosti pomáhej,
odveď ze scestí a chraň.*

*Veď nás k ctnostem, nauč nás dobrem naplňovat čas,
svými dary pomoz všem.*

(Sekvence ze svátku Seslání Sv. Ducha)

Celé lidské dějiny a dějiny stvoření vůbec se staly oblas-
tí Ďáblova útoku. Mezi Bohem a Ďáblem je veden boj
o člověka. Do tohoto grandiózního zápasu my se rodíme
a jsme jeho objektem. Jsme ovšem svobodně a rozumně
jednajícími lidmi, a jsme na tom proto velmi jinak než
třeba kámen, strom či pták. Jsme v daném sporu Ďábla

s Bohem také činnými aktéry. Nebýt Boží ochrany, zničil by nás Ďábel snadno. Předně bychom se velmi snadno v chaotickém světě ztratili, kdybychom neměli jasnou orientaci směrem k Bohu. Za druhé proti nám bude vysílat dost mocných a úskočných lidí, kteří jsou v jeho vleku a jsou přesvědčeni, že jeho zákony a praktiky jsou zcela správné. Právě s takovými lidmi vedeme své osobní zápasy o vlastní čest a důstojnost.

Musíme si být vědomi i toho, že jsme obstoupeni atmosférou, která ve společnosti převažuje, že na nás stále působí a jsme na tom podobně jako nekuřák v kuřácké restauraci. Tomu musíme unikat na čerstvý vzduch pravdy a spravedlnosti, který by měl být mezi přáteli a v našich rodinách. Hlavně však platí zkušenost z dětství, kdy nás rodiče vedli někam, kde bylo moc lidí a značný zmatek. Říkali nám: „Drž se mě za ruku, ať se neztratíš. Nikde neokounej a kdyby ses ztratil, tak koukej, kde je věž kostela. Tam bychom se sešli.“

4. ČTENÍ

Nepřítel nikdy nespí, ale ustavičně bdí, aby nás zničil... Naše cesty naplnil rozličnými pastmi, aby nachytil naše duše... Osidla nakladl v bohatství, v chudobě, v pokrmu, nápoji, rozkoši, ve spaní i bdění. Osidla nastražil ve slovech, v skutcích, na všech našich cestách. (Sv. Augustin)

Při životní cestě musíme být opatrní. Cokoliv může být nebezpečné. Rodiče nám říkali, že si nemáme brát nic od neznámého člověka a nemáme s ním nikam chodit. S Ďáblem nejsou žádné žerty, není dobré si s ním

něco začít a také není dobré s ním dělat jakýkoli kompromis. Po celý život jdeme od jednoho rozhodnutí ke druhému a vždy se musíme ptát, zda v tom není nějaký háček, čertovo kopytko. Vždy musíme zvažovat, co se stane dál, co naše rozhodnutí v budoucnosti přinese. Ne vždy to můžeme poznat, ale vždy máme mít jistotu, že nechceme nic zlého.

**** MODLITBA 2 (STR. 72)**

**** MODLITBA 4 (STR. 74)**

**** SLÁVA OTCI, ...**

VEČER

***** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...**

***** MODLITBA 1 (STR. 71)**

**** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...**

*** LITANIE – PŘÍMLUVY (STR. 76)**

**** MODLITBA 2 (STR. 72)**

**** SLÁVA OTCI, ...**

3. den

*Chcete, aby vás hřích nikdy neovládl
a zříkáte se proto všeho, co k němu láká?
(Liturgie Bílé soboty)*

RÁNO

- *** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...
- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

POLEDNE

- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

MEZI DNEM

- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...
- ** ČETBA A ÚVAHA

1. ČTENÍ

Had byl nejlstivější ze všech polních živočichů, které udělal Bůh Jahve. Řekl ženě: ‚Tak tedy Bůh řekl: Nebudete jíst ze všech stromů v zahradě?‘ Žena hadovi odpověděla: ‚Smíme jíst ovoce ze stromů v zahradě. Ale o ovoci stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: Nebudete z něho jíst, nedotknete se ho pod trestem smrti.‘ Had na to ženě odvětil: ‚To vůbec ne! Nezemřete!

Ovšem Bůh ví, že v den, kdy z něho pojíte, se vám otevřou oči a budete jako bohové, kteří znají dobro a zlo.' Žena viděla, že je to strom dobrý k jídlu a lákavý na pohled a že ten strom je žádoucí k získání soudnosti. Vzala jeho ovoce a pojedla. Dala z něho i svému muži, jenž byl s ní, a on pojedl. Tu se jim oběma otevřely oči a oni poznali, že jsou nazí; sešili řídké listy a udělali si z nich suknice. (Gn 3, 1–7)

Hřích je zlo. Musí na něm tedy být něco lákavého, něco neodolatelně sladkého. Jinak bychom asi nehřešili. Při svádění ke hříchu jde o dábelický podvod. Podívej, jak to krásně vypadá, jak to voní, jak se to leskne. Je to cenné a tak snadno dostupné, tak levné a pro vás to udělám ještě levnější. Řeč konzumní společnosti, řeč trhovců je snadno rozpoznatelným pokračováním Dáblovy řeči k Adamovi a Evě. Tehdy to byl podvod na dětinsky důvěřivém člověku, který stál na počátku svého života. Jak je možné, že dnešní dospělí lidé, kteří mají tolik zkušeností osobních a tolik zkušeností dějinných, se dají opět podvádět? Kolik lidí jde nakupovat, i když nepotřebují nic koupit, a vždy si něco koupí?

Podvod s lákavým povrchem má ještě jinou stránku. Vedle svodu stojí působení hříchu. Jde o lež vypadání, která má skryt pravou tvář skutečnosti. Musím dobře vypadat, musím se umět předvést, musím se umět prodat. Musím být atraktivní, musím přilákat pozornost a svěst druhé. Podvedu je, okradu, chci je ovládnout. V druhém bodě křestního slibu se zavazujeme nejednat v duchu konzumního života. To žádá statečnost.

2. ČTENÍ

Ďábel vnuká nedovolená hnutí a rozněcuje jedovaté myšlenky, zdvihá boje, udržuje hněv, povzbuzuje obžerství, chlípnost, tělesné žádosti, připravuje hříšné příležitosti a neustává tisícerým způsobem škodit v lidských srdcích. (Sv. Bernard)

Jiným znakem konzumní společnosti je svod nadbytku a štěstí. Ničeho se neboj, sáhni po všem, na co máš chuť. Nečekej, měj to hned a kdykoli. Trochu se zadluž a prosím – je to vaše. Lidé tomu věří, jsou dokonce vděční, protože myslí, že by bez toho byli horšími lidmi. Skončí pak po návštěvě exekutora jako bezdomovci, do kterých marketingoví mistři obchodních domů a bank nezáuštěně kopnou. Vybičovaný zájem o majetek, který se dá dělit a krást budí závist a trhá lidské vztahy. Nejde jen o věcný majetek, jde také o požitek. Život je krátký – užij si. Okus ze všeho. Tak radí Ďábel a opakují jeho přísluhovači. I to vede k tragickým koncům. Jsme dost pevní, abychom odolávali?

3. ČTENÍ

Lidé totiž budou sobečtí, chamtiví, chvástaví, pyšní, nactiutrhační, neposlušní rodičů, nevděční, bezbožní, necitelní, neúprosní, pomlouvační, nevázaní, nesmiřitelní, nepřátelští vůči dobru, zrádní, drzí, pýchou zaslepení, naklonění spíš k požitkářství než k Bohu. (2 Tim 3, 2–4)

Hřích je zlo a zlo je opakem dobra. Nejvyšším dobrem je láska. Bůh je láska. Co se to musí stát s láskou, aby se takto proměnila? Musí se zvrátit, musí dostat opačný směr. Namísto směřování k druhým se obrátí do výhradního

směru k sobě. Dobro a zlo se má k sobě právě tak jako láska a sobectví.

Egoismus, kritérium přímého nebo trochu nepřímého, ale vždy vlastního prospěchu je dalším, čeho se odříkáme křestním slibem. Málokde je spor s hlavním proudem současné společnosti tak očividný. Jak to zařídit, abychom kvůli poctivému zájmu o druhé nepodlehli v bezohledné konkurenci?

4. ČTENÍ

Byl jeden bohatý člověk, ten se oblékal do purpuru a do jemného plátna a každý den skvěle hodoval. A u jeho vrat lehával jeden chudák, celý pokrytý vředy, jmenoval se Lazar. Byl by se rád nasytil tím, co padalo z boháčova stolu ... A ještě k tomu přicházeli i psi a lízali mu vředy. A stalo se, že ten chudák umřel a andělé ho odnesli do lůna Abraháмова. Umřel i boháč a pochovali ho. Když v hádu pozvedá v mukách oči, uvidí zdálky Abraháma a Lazara v jeho lůně. Tu zvolal: ‚Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať si smočí koneček prstu ve vodě, aby mi ovlažil jazyk, neboť se trápím tady v tom plameni.‘ Ale Abrahám řekl: ‚Synu, vzpomeň si, že se ti zaživa dostalo dobrého a Lazarovi zase zlého.‘ (Lk 16, 19–25)

Svod, lživá nabídka Dávlova v ráji, zněl: „Budete jako Bůh.“ To je arci nádherná představa, být bohatý, vše-vědoucí, všemohoucí, nade všechno povznesený, moci soudit a případně trestat, tahat za nitky a dělat si, co si zamanu. I v této řeči Dávbel pokračuje, ale dovedl ji obratně pozměnit, když začalo být jasné, že to není až tak

jednoduché. Stalo se mu například, že těch všemajících, vševědoucích a všerozhodujících diktátorů nemůže být tolik. Docílil sice, že velké množství lidí spolu neustále bojuje a jsou proto stálá napětí a nekonečné spory, ale musel přijít s něčím šikovnějším. Nabízí teď spokojenou, nad všechno povznesenou nadřazenost. O nic se nestarej, hled si svého, jsi za vodou. Blažený klídek. Nehas, co tě nepálí. Neřeš to, to je jejich problém. Tak láká sobce, aby je uvěznil v úplné samotě. V druhém bodě křestního slibu se odříkáme této vidiny a pasti. Vědomě na sebe bereme úkol zájmu o druhé, o jejich potřeby a bolesti. Volíme nesnadnou cestu ke společenství, na níž nás bude bolet bolest druhého a podpírat jeho zájem o nás. Odmítáme hrobový poklid, ale saháme po živém míru.

- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** MODLITBA 4 (STR. 74)
- ** SLÁVA OTCI, ...

VEČER

- *** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...
- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...
- * LITANIE – PŘÍMLUVY (STR. 76)
- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** SLÁVA OTCI, ...

4. den

Zříkáte se Duchu zla a všeho,
co působí a čím se pyšní?
(Liturgie Bílé soboty)

RÁNO

- *** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...
- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

POLEDNE

- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

MEZI DNEM

- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...
- ** ČETBA A ÚVAHA

1. ČTENÍ

Před Bohem a Kristem Ježíšem, který má soudit živé i mrtvé, tě zapřísahám ve jménu jeho příchodu a jeho kralování: hlásej slovo, trvej na něm, ať je vhod či nevhod, vyvracej, varuj, povzbuzuj s neúnavnou trpělivostí a s péčí o učení. Neboť nadejde doba, kdy lidé už nesnesou zdravou nauku, ale budou naopak hovět svým vášním a bude je svrbět v uších, takže si naberou plno

učitelů, odvrátí sluch od pravdy a obrátí se k bájím. Ale ty buď ve všem obezřelý, snášej zkoušky, konej dílo hlasatele evangelia, dokonale se zhosti svého poslání.

(2 Tim 4, 1–5)

Třetím, čeho se odříkáme, je vše, čím se Ďábel pyšní. Pyšní se v podstatě svou vzpourou. V naší současnosti se to projevuje tak, že zlákal kdejakého „myslitele“, aby obhajoval a vychvaloval hřích jako něco přirozeného a dobrého. Pod učenými názvy vedeme děti k podivným a špatným věcem. Vždy je to nějak zakryto kouskem pravdy, ale např. celá slavná vychvalovaná asertivita je k nerozpoznání od toho, čemu se říkalo drzost.

Ďáblova vzpoura proti Bohu je snad na prvním místě vzpourou proti Pravdě. Ďábel se pyšní svou inteligencí, svým úžasným rozumem, kterého neutilizuje k tomu, aby Pravdu poznal a uznal. Používá ho k tomu, aby s ní kroutil a dělal s ní všelijaké kejkle, aby se z ní vytácel, aby se přehraboval v dílčích pravdách, vybíral tu, která se mu zrovna líbí a zase ji odhazoval. V tomto duchu vede celé armády nemravných právníků, pomáhá zločincům a řídí nespravedlivé soudce. Jeho vzpoura proti Pravdě přináší nevěrohodnost slibů, úskočnost a znemožňuje platnost jakéhokoli dojednání. To se všechno stalo tak běžným, že to prohlašujeme za normální a zvykáme si, že tak už to prostě chodí. I tomu jsme se zavázali čelit. Alespoň ve svém jednání.

2. ČTENÍ

Nepřísahej také při své hlavě, neboť nemůžeš způsobit, aby jediný vlas na ní byl bílý nebo černý. Ať je vaše

řeč: *Ano? Ano. Ne? Ne. Co je navíc, pochází od Zlého.*
(Mt 5, 36–37)

Tím, že se vzepřel Pravdě, vzepřel se Ďábel také jakémukoli řádu. Z pýchy svého rozumu jedná jako ten, kdo určuje, co je a co není správné. Tím se stal otcem všeho možného zneužití. Kolik dobrých věcí už bylo použito nesprávně!

Hlavním, co udělal svým určováním správného a nesprávného je, že vše udělal relativním. Všechno je individuální, a proto pokaždé jinak. Jasně hranice dobra a zla rozmazal a vytvořil neproniknutelnou mlhu. V té pak nechává tápat celou společnost. Pomalu už lidé ani nevědí, že dělají něco zlého, protože morálně oslepli.

Občas se někdo trochu probere a ozve se mu svědomí a tu přijde Ďábel, kterého jako čistě duchovou bytost nikdo nemohl spatřit a uklidňujícím hlasem pošeptá: Čeho se bojíš, Ďábel přece není! Je to jen výmysl ustrašených přihlouplých bab. Rozum ti přeci říká, že nic takového nemůže být. Tento způsob uvažování při křtu odmítáme, ne z pověřené bázně, ale kvůli zdravému úsudku, že hřích a duch zla existují, protože můžeme prstem ukázat na jejich strašné plody. Odhalit Ďábla, který se skrývá a dělá, že není, je odvážný počín.

3. ČTENÍ

Svou přirozenou povahou jsou manželství a manželská láska zaměřeny k plazení a výchově dětí, což je vrchol a koruna manželské lásky. A tak muž a žena, kteří dík

manželskému svazku „nejsou již dva, ale jedno tělo“ (Mt 19, 6), prokazují si důvěrným spojením svých osob a činností vzájemnou pomoc a službu, zakoušejí smysl své jednoty a stále plněji ji dosahují. Toto důvěrné sjednocení, jakožto vzájemné darování dvou osob, a také pro dobro dětí vyžaduje úplnou manželskou věrnost a důrazně požaduje jejich nerozlučnou jednotu. Děti jako živoucí údy rodiny přispívají svým způsobem k posvěcování rodičů. Vděčností, úctou a důvěrou mají odpovídat na dobrodiní rodičů a při nich jako pravé děti stát v neštěstí a ve stáří. (Gaudium et Spes, 48)

Ďáblova vzpoura mu měla přinést naprostou svobodu. Odmítl se sklonit před svým Stvořitelem. V této svobodě se ujal vlády a tuto svobodu, ničím neomezenou, hlásá. Jedná, jakoby se nemusel nikomu zodpovídat. Jen žádné závazky, žádnou odpovědnost. Pocit odpovědnosti člověka poutá a omezuje. Tak nám radí. Když to domyslíme, znamená to: jen žádné přátelství, žádný vřelý cit nebo soucit, žádnou lásku. To vše je zavazující. Ve křtu však chceme vstoupit do vazeb lásky. Krutou a pyšnou soběstačnost odmítáme.

4. ČTENÍ

Dále ho Ďábel s sebou bere na převysokou horu, ukazuje mu všechna království světa i jejich nádheru a řekl mu: 'To vše ti dám, padneš-li na tvář a budeš se mi klanět.' Tu mu Ježíš říká: 'Odstup, Satane! Neboť je psáno: Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a Jeho jediného budeš uctívat.' Nato ho ďábel opouští. A hle, přistoupili andělé a sloužili mu. (Mt 4, 8–11)

Ďábel také toužil po moci, kterou se velmi pyšní. Nemohl unést, že by sloužil, chtěl ovládat. Toužil po tom, aby mu všichni sloužili, aby všichni byli otroky jeho vůle. Ďábel je plný rozporu a lži. Toto si přeje, když nabízí osvobození od Boha. I pro toto získal mnoho lidí. Vždyť kolikrát už jsme byli zotročeni nejrůznějšími osvoboditeli. Touhou po moci bičuje lidstvo a baví ho pozorovat, jak si lidé navzájem škodí a lezou po ramenech druhých, jen aby byli o kousek výš v sypké pyramidě moci. A těm, kdo se pak řítí dolů, se ďábelsky směje, aby právě ty nejvěrnější následovníky objal v drtivém náručí na dně pekel, na místě, kam sám byl zavržen. My se však k jeho velikému vzteku při křtu vydáváme zcela jinou cestou. My chceme uznávat Boha jako svého Pána a sloužit mu po celý život. Jsme připraveni přijmout svůj úkol a zodpovědně nakládat s tím, co nám svěří.

**** MODLITBA 2 (STR. 72)**

**** MODLITBA 4 (STR. 74)**

**** SLÁVA OTCI, ...**

VEČER

***** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...**

***** MODLITBA 1 (STR. 71)**

**** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...**

*** LITANIE – PŘÍMLUVY (STR. 76)**

**** MODLITBA 2 (STR. 72)**

**** SLÁVA OTCI, ...**

5. den

Věříte v Boha, Otce ...
(Z křesťanského Kreda)

RÁNO

- *** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...
- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

POLEDNE

- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

MEZI DNEM

- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...
- ** ČETBA A ÚVAHA

1. ČTENÍ

Když odtud Ježíš odcházel, šli za ním dva slepci a hlasitě volali: ‚Slituj se nad námi, Davidův synu!‘ Když došel do domu, ti slepci k němu přistoupili a Ježíš jim říká: ‚Věříte, že to mohu udělat?‘ ‚Ano, Pane,‘ říkají mu. Tu se dotkl jejich očí se slovy: ‚Ať se vám stane podle vaší víry.‘ A oči se jim otevřely. Tehdy je Ježíš přísně napomenul a řekl: ‚Mějte se na pozoru! Ať se to nikdo nedozví!‘ (Mt 9, 27–30)

Člověka napadne, že je to divné, když se při křtu nejdříve odříkáme zlého a teprve pak vyznáváme víru v Boha. Vždyť přece právě z víry vychází křesťanský život a ten nás vede k zápasu s hříchem. Postup liturgie křtu však má svou správnou logiku. Katechumen přichází do kostela a celý obřad začíná otázkou, co žádá. Odpoví: „Víru“. Pak je čteno Písmo sv., tj. zvěst o vykoupení a Božím království. Poté zazní prvá část křestního sli- bu, v níž katechumen vyzná svou touhu po životě ve světě bez zla. Vyzná svou bolest a svou spoutanost. Jeho vyznání je předsevzetím vzepřít se všemu, co jeho tísnivou situaci způsobilo a co ji opět může způsobit. Říká to s nadějí, že to je možné a že svět může být a vlastně je krásný. Je si samozřejmě vědom, že doufá-li rozumně, musí existovat to, v co doufá. Proto přichází s žádostí o víru, a nyní přijímá Boha, který se mu dává poznat.

2. ČTENÍ

Takto mluví Pán Jahve: Běda pošetilým prorokům, kteří jdou za svým vlastním duchem, aniž by co viděli! ... Marná vidění, lživou věštbu mají, kdo říkají: Jahvův výrok, aniž je Jahve poslal; a očekávají, že se jejich slovo potvrdí. ... A ty, lidský synu, obrať se k dcerám svého lidu, které prorokují z vlastní hlavy, a prorokuj proti nim. Řekneš: Takto mluví Pán Jahve. Běda těm, které šijí stužky pro všechna zápěstí, které zhotovují závoje pro hlavu lidí všech velikostí, aby polapily duše do léčky! Lapáte do léčky duše mého lidu a vlastní duše byste ušetřily? ... Nuže! Takto mluví Pán Jahve: Hle, pustím se do vašich stužek, jimiž lapáte duše do léčky jako ptáky! Roztrhám vám je na pažích a osvobodím duše,

kteře se pokoušíte lapit do léčky jako ptáky. Roztrhám vaše závoje a osvobodím z vaší ruky svůj lid, aby už nebyl ve vaší ruce lovnou zvěř. A vy poznáte, že já jsem Jahve. (Ez 13, 3, 6, 17–18, 20–21)

Při křesťanském vyznání víry je míněn jediný pravý Bůh. Není žádný jiný. Už z předchozích úvah jsme poznali, kam to vede, když se někdo vydává za Boha. Z jedinosti Boha plyne, že také víra nemůže být nějak rozdělena. V tom musíme být obezřetní, protože při postupujícím vývoji vědy můžeme být sváděni k myšlence, že si stačíme sami. Dobře to známe v oblasti medicíny. Co před sto lety bylo možno svěřit jedině Bohu, dnes dovedeme účinně a úspěšně léčit. Vzniká pocit, že lékařská věda je všemocná a saháme po zodpovědnosti za rozhodnutí o (dalším) životě nebo smrti pacienta. Je jistě správné, když věřící lékař věří lékařské vědě a dělá vše podle svého vzdělání. Ale stará pravda, že lékař léčí a Bůh uzdravuje, platí beze změny.

Jsou dnes i jiné věci, které narušují jedinstvo víry. Není dobré si s nimi zahrávat ani žertem. Doba technologií, jak můžeme současnost nazvat, nabízí nejrůznější magické, jasnovidné, fungující prostředky a dochází i k tomu, že pravá víra a liturgie jsou házeny do jednoho pytle s nesmyslnými praktikami léčitelských šarlatánů a bláznivými pověrami. Naše víra musí být rozumná, pevná, nedělená a hlavně živá.

3. ČTENÍ

Všechno je mi dovoleno, ale není všechno ku prospěchu. Všechno je mi dovoleno, ale já se nedám ničím

ovládnout. Pokrmy jsou pro břicho a břicho pro pokrmy a Bůh jedno i druhé zničí. Tělo však není pro smilstvo, je pro Pána a Pán pro tělo. (1 Kor 6, 12–13)

Abychom vskutku křesťansky žili, musíme mít jasno, co vyplývá z toho, že vyznáváme víru v Boha Stvořitele. Vyznáváme tím, že stvoření považujeme za Boží dílo a to nás vede k úctě ke stvořenému. Vyznáváme, že stvoření je dobré. Z první kapitoly Bible víme, že bylo člověku dáno k užívání a svěřeno jeho péči.

Naše zacházení se stvořenými věcmi musí být opatrné, protože musíme zachovat řád, pravý účel a správnou míru. Není nic stvořeného, co bychom nikdy nesměli použít, protože je to ze své přirozené podstaty špatné. Hříšné nebylo samo o sobě ani jablko, které lidé utrhli a jedli v ráji. Hříšné a tragické bylo, že ho utrhli, i když ho neměli a nesměli trhat. Z toho, co se stalo, nelze usoudit, že ovoce poznání a rozum vůbec je třeba odvrhnout. Stejně tak žena není sama o sobě hříchem a usoudit, že sexualita má být podle křesťanů vymýcena, je pitomá lež hlásaná odpůrci křesťanství. Konec konců i plody jedovatých rostlin mohou skvěle sloužit jako lék. Křesťanství není náboženstvím, které odmítá přirozenost a dobro věcí. Naopak vede k plnému životu a radosti nad Božím darem stvoření. Je však životem, který se vyhýbá hříchu a zachovává řád. Je to velice prosté. Kromě vrahů nevaří nikdo z ruličku zlomocného zavařeninu, ale ponechá farmaceutům, aby z něho získali lék na srdeční onemocnění. Stejně tak se křesťané radují z manželské lásky, ale nebudou se nestoudně a bezbřezě bavit sexuálním vzrušením. Tak je tomu vůbec se vším, protože křesťanství je charakterizováno nikoli negací, ale uměřeností.

4. ČTENÍ

Vezmi si, Pane, a přijmi celou mou svobodu, mou paměť, můj rozum a mou vůli, všechno, co mám a co vlastním. Od tebe jsem to přijal a tobě to vracím, nalož s tím zcela podle své vůle. Dej mi jen svou milost a lásku, o to prosím a víc nežádám. Amen. (sv. Ignác z Loyoly)

Vyznání víry v Boha Stvořitele má ještě jeden jasný důsledek. Je to uznání, že také já sám jsem stvořen Bohem. Kdyby nebylo Boha, vůbec bych neexistoval. Jako součást stvoření mu patřím a vyznáním této skutečnosti ho uznávám za svého Pána. Neztrácím tím svobodu, protože toto uznání činím svobodným rozhodnutím. Přijímám Pána a odevzdávám se mu. Přeji si, aby i on mne přijal a chránil můj život, který mu podávám.

**** MODLITBA 2 (STR. 72)**

**** MODLITBA 5 (STR. 75)**

**** SLÁVA OTCI, ...**

VEČER

***** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...**

***** MODLITBA 1 (STR. 71)**

**** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...**

*** LITANIE – PŘÍMLUVY (STR. 76)**

**** MODLITBA 2 (STR. 72)**

**** SLÁVA OTCI, ...**

6. den

Věříte v Ježíše Krista, ...
(Z křesťanského Kreda)

RÁNO

- *** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...
- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

POLEDNE

- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

MEZI DNEM

- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...
- ** ČETBA A ÚVAHA

1. ČTENÍ

Mojžíš pásl brav svého tchána, madianského kněze Jetra; zavedl jej až za poušť a došel k Boží hoře Chorebu. Uprostřed keře, ve šlehajícím ohni, se mu zjevil Jahvův anděl. Mojžíš se díval: ten keř planul, a přece se ten keř nestravoval. Mojžíš řekl: ‚Půjdu oklikou, prohlédnu si ten zvláštní úkaz, i proč se ten keř nestravuje.‘ Jahve viděl, že jde oklikou, aby se podíval, a Bůh na něho zprostřed

keře zavolal: ‚Mojžíši, Mojžíši,‘ řekl a on odpověděl: ‚Tu jsem.‘ Řekl: ‚Nepřibližuj se sem, zuj si z nohou sandály, neboť místo, na němž stojíš, je posvátná země.‘ A řekl: ‚Jsem Bůh tvých otců, Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův.‘ A tu si Mojžíš zastřel tvář, neboť se bál pohlédnout na Boha. Jahve řekl: ‚Dobře jsem viděl bídu svého lidu, který je v Egyptě. Slyšel jsem, jak křičí pod svými utlačovateli; ano, vím o jeho úzkostech. ... Ty teď jdi, posílám tě k faraonovi, vyved Izraelity, můj lid, z Egypta ... Mojžíš Bohu řekl: ‚Hle, půjdu za Izraelity a řeknu jim: Bůh vašich otců mě poslal za vámi. Ale co když mi řeknou: Jak se jmenuje? Co jim řeknu?‘ Bůh řekl Mojžíšovi: ‚Já jsem ten, který jsem. A řekl: Hle Izraelitům řekneš toto: Já jsem mě poslal k vám. (Ex 3, 1–7, 10, 13–14)

Druhý bod vyznání víry se týká druhé Božské osoby a zahrnuje celé tajemství spásy. Vyznáváme svou víru v Božího Syna. Zásadní tu je, že Boží Syn je Bůh téže podstaty jako Otec. Dotýkáme se tu tajemství, uvažujeme o něm a vždy s tím budeme mít potíže, protože si to jen stěží můžeme nějak představit. Ale zkusme to. Bůh Otec je zcela určitě rozumná bytost, která myslí a koná. Je to bytost, z níž vychází síla. Je to síla myšlenky. Dokonalost Boží myšlenky září jako světlo. Světlo, které z Otce vychází, je v takové shodě s ním, že ho jednak plně vyjadřuje (právě proto se mluví o Logu – o Slově), jednak se k němu obrací a znovu se noří do svého zdroje. V průměru mohli bychom říct, že v Otci opět kondenzuje. Jakoby Otec byl výhnní moudrosti a rozumu, a její zář se opět měnila v to, co hoří. V tajemné lampě, v níž se plamen stává olejem, Otec nikdy neshoří, paprsky nikdy neuhasnou a nikdy se neoddělí. Otec a Syn jedno jsou. Tuto zázračnou jasnost Boží vyznáváme, když mluvíme o Bohu Synu..

2. ČTENÍ

Šestého měsíce byl od Boha poslán anděl Gabriel do galilejského města jménem Nazaret k panně zasnoubené muži jménem Josef, z Davidova domu; a ta panna se jmenovala Maria. Vešel a řekl jí: ‚Raduj se, milostiplná, Pán je s tebou.‘ Ona byla nad tím slovem celá zmatená a rozvažovala, co ten pozdrav znamená. A anděl jí řekl: ‚Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Hle, ve svém lůně počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. On bude veliký a bude nazýván Syn Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida; bude kralovat nad Jakubovým domem na věky a jeho království nebude mít konce.‘ Ale Maria andělovi řekla: ‚Jak to bude, když nepoznávám muže?‘ Anděl jí odpověděl: ‚Sestoupí na tebe Duch Svátý a moc Nejvyššího tě zastíní; a proto se to svaté, jež se narodí, bude nazývat Syn Boží. A hle, tvá příbuzná Alžběta také počala ve svém stáří syna a ona, již říkali neplodná, je v šestém měsíci; neboť u Boha není nic nemožné.‘ Maria na to řekla: ‚Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova!‘ A anděl od ní odešel. (Lk 1, 26–38)

Vyznáváme dále, že tato láskyplná vůle, kterou Bůh stvořil svět, chce dílo dovršit. Proto vstupuje do lidských dějin, a to jako člověk. Člověk se ovšem musí narodit, potřebuje tělesnou matku. Vyznáním Kristova lidství vyznáváme podivuhodný zázrak, kterým je Panna Maria. Její role v dějinách spásy je nezaměnitelná a nezastupitelná. Je dobře, že o ní mluvíme při vyznání víry a při křestním slibu. Je pro nás velkým příkladem i povzbuzením.

Není bez poučení pohledět na rozdíl v chování Evy v ráji a Marie při zvěstování. K oběma přišel anděl, k Evě

anděl odbojný, k Marii služebník Bohu věrný. Eva slyší, že s Adamem budou jako Bůh, Maria se dozvídá, že bude matkou Boží. Eva Boží příkaz překročí, Maria Boží výzvu přijme jako poslušná služebnice. Mohli bychom říct, že obě sáhly po tomtéž, ale prvá s obavou jako zlodějka, druhá s radostí jako obdarované milující a poslušné dítě. Křesťan se vždy rozhoduje pro či proti Bohu a vždy učiní správné rozhodnutí, bude-li následovat Marii.

3. ČTENÍ

Hle, můj Služebník dojde úspěchu, bude povýšen, povznesen k velké vznešenosti. Jak mnozí budou nad ním žasnout – neboť jeho podoba byla nelidsky zohavena, vzhledem se nepodobá člověku. On přivede v údiv mnohé národy, ... Neměl podoby ani krásy, aby upoutal náš pohled; neměl vzhled, abychom po něm zatoužili. Opopvržený, opuštěný od lidí, muž bolesti, znalý utrpení, jako ten, před nímž si lidé zakrývají tvář, potupený, od nás nevážený. ... Odstraněn byl soužením a nespravedlivým soudem. Kdo se stará o jeho právo? Vyrván byl ze země živých, pro zločin svého lidu byl ubit k smrti. Hrob mu vykázali mezi zločinci, posmrtný domov mezi bezbožníky, ačkoli se nedopustil křivdy ani neměl podvod v ústech. (Iz 52, 13–15, 53, 2b–3, 8–9)

Vyznáváme, že Kristus zemřel. Vyznáváme také, že je Bůh. Bůh není smrtelný. Kristus, přestože byl stále Bůh, byl tak plně a určitě člověk, že se nám podobal i smrtí. Svým současníkům se jevil zcela jasně jako člověk. Kladli si otázku, odkud je jeho moc, ale odpověď nenačázeli. I jeho nejbližší měli opětovné potíže s tím, aby v něm poznali Boha. Jeho nepřátelé byli jednoznačně

přesvědčení, že je člověk a odsoudili ho za to, že se prohlašoval za Boha. Byli také spokojeni, když ho viděli mrtvého, protože je to utvrzovalo, že jednali správně. Mýlili se. Tento muž, který sám sebe nazýval Synem člověka, aby zdůraznil své plné lidství, byl zároveň Bůh téže podstaty s Otcem. Apoštolům řekl: „Já jsem v Oci a Otec je ve mně“ (Jan 14, 11) a před veleradou vyznal: „Ano, jsem Boží syn.“ (srv. Lk 22, 70) Bůh sám se k němu jako k Synu veřejně přihlásil, když řekl: „To je můj milovaný Syn, v něm se mi zalíbilo.“ (Mt 3, 17) Stále musíme vycházet od tohoto svatého tajemství nerozdělitelné jednoty lidské a božské přirozenosti našeho Pána, Ježíše Krista. Žádnou nelze upozadit, natož pominout.

Má to své důsledky i pro náš přístup k lidem. Není snadné rozpoznat Boží obraz v člověku. Nebylo to úplně snadné ani u Krista, natož pak u lidí, kteří jsou poznamenáni mnoha chybami. Ale ve křtu se obracíme k Boží tváři a měli bychom ji vždy a stále hledat. Vidět a přijímat Krista v druhých lidech je výsadou i výjimečností křesťanů.

4. ČTENÍ

... a nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Svůj nynější život v těle žiji ve víře v Božího Syna, který si mě zamiloval a který se za mne vydal. (Gal 2, 20)

Prosím vás, uvažujte o tom, že náš Pán Ježíš Kristus je vaše opravdová hlava a vy jste jeden z jeho údů. On je pro vás tím, čím je hlava pro údy. Všechno, co je jeho, je vaše: jeho duch, srdce, tělo, duše i všechny schopnosti a síly. Máte jich užívat, jako by byly vaše vlastní, k tomu,

aby jste sloužili Bohu, jej chválili, milovali a oslavovali. A vy zase jste pro něho tím, čím jsou údy pro hlavu. Proto si vroucně přeje užívat všeho, co je ve vás, k službě a oslavě svého Otce. (sv. Jan Eudes)

Kristus vstal z mrtvých. Překonal smrtelnou slabost a Boží silou odvalil hrobový kámen. Je v naše lidském životě něco, co by se tomu podobalo? Apoštol Pavel mluví o hříchu jako o mrtvých skutcích. Když člověk žije v hříchu a dopouští se hříchů, vede mrtvý, prázdný a zbytečný hrobový život. Uvádí ho to do stále větší spoutanosti, je zavalen důsledky svých činů a postojů. Silou Boží milosti to může překonat a objevit se jako živý člověk. Jistě, je to on, ale jak najednou jiný. To se děje ve křtu – zemřeme hříchu a oblékneme na sebe Krista.

**** MODLITBA 2 (STR. 72)**

**** MODLITBA 5 (STR. 75)**

**** SLÁVA OTCI, ...**

VEČER

***** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...**

***** MODLITBA 1 (STR. 71)**

**** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...**

*** LITANIE – PŘÍMLUVY (STR. 76)**

**** MODLITBA 2 (STR. 72)**

**** SLÁVA OTCI, ...**

7. den

Věříte v *Ducha Svatého*, *svatou církev*, ...
a život věčný?
(Z křesťanského Kreda)

RÁNO

- *** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...
- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

POLEDNE

- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

MEZI DNEM

- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...
- ** ČETBA A ÚVAHA

1. ČTENÍ

Proto oslavujte tento den s vědomím, že jste údy jediného Kristova těla. Jistě neslavíte marně, jestliže opravdu jste tím, co oslavujete, když totiž pevně lnete k církvi, kterou naplňuje Pán svým svatým Duchem a ke které se uprostřed rostoucího světa hlásí jako ke své; také ona se hlásí k němu. Jako pravý snoubenec neztratil svou snoubenku a nikdo mu nepodstrčil jinou. Právě

vám, kteří jste byli vybráni ze všech národů, abyste tvořili církev Kristovu, vám údem Kristovým, tělu Kristovu a snoubence Kristově říká apoštol: Snášejte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu Ducha spojeni poutem pokoje. Všimněte si, že tam, kde přikázal, abychom se navzájem podpírali, vyslovil požadavek lásky, a tam, kde se zmínil o naději v jednotu, zdůrazňuje pouto pokoje. (Čtení z liturgie hodin, sobota 7. velikonočního týdne)

Třetí oblast vyznání víry se týká třetí Božské osoby, vyústění dějů spásy a jejich důsledků. Je-li tajemství druhé Božské osoby velkým tajemstvím, je tajemství Ducha sv. jako třetí Božské osoby, ještě složitější. Pro naše úvahy však postačí, když si uvědomíme, že Duch sv. je tím, kdo poutá Otce a Syna vazbou lásky. Toho přijímáme do svých srdcí a tím jsme poutáni s Bohem. Duch, který všechno oživuje, přináší i nám nový život a činí z nás Boží děti. Tím pak z nás navzájem činí bratry a sestry.

Toto nové příbuzenství přináší do našich životů něco nového. Příbuzenství lásky je předně velmi úzké a zřejmé. Ukázat a dokázat, že jsou dva sousedé ve vsi tělesně příbuzní by možná bylo dost těžké, i když by se to při prohledání řady minulých generací povedlo. Že se mají bratrsky rádi, je jasné na první pohled. Totiž mělo by to tak být jasné. Příbuzenství lásky je odlišné od pokrevního také tím, že vzniká naším svobodným činem. Jistě známe anekdotu o rozdílu mezi přítelem a bratrem. Prvého si můžeme zvolit, druhého prostě musíme přijmout. Přijetí křesťanství je rozhodnutím o bratrství s lidmi téhož Ducha.

2. ČTENÍ

Kristus byl ,svatý, nevinný, neposkrvněný, nepoznal hřích a přišel jen usmířit hříchy lidu; v církvi však jsou i hříšníci; je zároveň svatá i stále potřebuje očišťování a jde trvale cestou pokání a obnovy. (Lumen gentium 8)

*Církev je svatá, i když má v sobě hříšníky, protože sama nemá jiný život než život milosti: její členové se posvěcují tím, že žijí z jejího života; jestliže se od jejího života odkloní, upadají do hříchů a zmatků, které zne-
možňují působení její svatosti. Z toho důvodu církev trpí a dělá pokání za tyto hříchy – má však moc uzdravit z nich své děti Kristovou krví a darem Ducha svatého. (Pavel VI.)*

Vykoupení nutně vede k tomu, že se kolem Krista začali shromažďovat lidé a vzniklo tak společenství Církve. To společenství stále žije. Mnoho jeho členů zazářilo velikou ctností, statečností a láskou. Mezi svatými máme nepřeborně skvělých vzorů. Do tohoto společenství ve křtu vstupujeme a jsme jím přijati. Musíme si ovšem být vědomi, že žijeme ve své době a zde na zemi. Církev, do níž vstupujeme je složena z lidí, kteří zdaleka nejsou svatí. Chtějí se jimi stát. Narazíme tam i na takové, kteří to ani moc nechtějí, nebo to chtějí zadarmo, a proto se vůbec nesnaží. Nejednou to vedlo k myšlence: Boha ano, ale církev ne. Jenže to nejde. Ve křtu přijímáme Krista a církev není spolek jeho ctitelů. Je to jeho tělo, je to hojící se část lidstva. Vykoupení a vzkříšení jsou dlouhý proces, kterým všichni a každý procházíme.

3. ČTENÍ

Vy se tedy modlete takto: Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé,... A odpusť nám naše viny, jako i my dopouštíme našim viníkům. ... Ano, odpustíte-li lidem jejich prohřešky, i vám odpustí váš nebeský Otec; ale neodpustíte-li lidem, ani váš nebeský Otec neodpustí vaše prohřešky vám. (Mt 6, 9, 12, 14–15)

Z běžné zkušenosti lidského těla víme, jak bolestivé a pocitově nepříjemné bývá hojení. Známe všelijaké to pálení, řezání, svědění ran a napínání, kroucení a rovnání zlomenin. Musíme to podstoupit. Ale jak to vydržet, když jde o mezilidské vztahy? Jediná cesta k jejich ozdravení je odpuštění. Když se v křestním vyznání přihlašujeme k přijetí odpuštění hříčů, přejeme si, aby nám bylo odpuštěno, zavazujeme se zároveň, že sami budeme odpouštět. Nemůžeme odpouštět jako Bůh, ale můžeme a máme odpouštět jako lidé. Jako živí křesťané budeme každý den v modlitbě Páně opakovat slova ... *odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.* Stává se, že nám někdo ublíží tak, že mu nemůžeme odpustit, nejde nám to. Důležité nejsou naše pocity, důležité je, že mu chceme odpustit, že chceme žít v míru.

4. ČTENÍ

O šest dní později bere s sebou Ježíš Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a odvádí je do ústraní na vysokou horu. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho šat zbělel jako světlo. A hle, ukázali se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Tu se ujal slova Petr a řekl Ježíšovi: „Pane, to je dobře, že jsme tady; chceš-li, udělám zde tři stany, jeden tobě, jeden

Mojžíšovi a jeden Eliášovi.' Když ještě mluvil, hle, zastínil je světelný oblak a hle, z toho oblaku říkal jakýsi hlas: 'Toto je můj milovaný syn, v něm mám zalíbení, jeho poslouchejte.' Když to uslyšeli, padli učedníci celí zděšení na tvář. Ale Ježíš k nim přistoupil, dotkl se jich a řekl jim: 'Vstaňte a nebojte se.' Oni pak pozvedli oči a neviděli už nikoho, jen Ježíše, jen jeho. Když sestupovali z té hory, dal jim Ježíš takovýto příkaz: 'S nikým nemluvte o tomto vidění, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. (Mt 17, 1-9)

Věříme ve vzkříšení a život věčný. Řekneme-li to v tomto pořadí, navozuje to myšlenku, že život věčný začneme až po smrti, že je něčím záhrobním. Jak jinak bychom uvažovali, kdybychom to říkali v opačném pořadí: věřím v život věčný a ve vzkříšení. Pochopili bychom, že život věčný už prožíváme i zde na zemi a po pozemské smrti budeme vzkříšeni k jeho trvalému pokračování. Tak to také je. Život plně a hluboce prožívaný patří k věčnosti. Známe přece ty úchvatné okamžiky, v nichž cítíme, že je nic nemůže smazat, které bychom chtěli provždy podržet, okamžiky vytržení a proměnění, zázračně silné přítomnosti. V nich se dotýkáme věčnosti, ale musíme pak jít dál časem tohoto světa.

**** MODLITBA 2 (STR. 72)**

**** MODLITBA 5 (STR. 75)**

**** SLÁVA OTCI, ...**

VEČER

***** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...**

***** MODLITBA 1 (STR. 71)**

- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...
- * LITANIE – PŘÍMLUVY (STR. 76)
- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** SLÁVA OTCI, ...

8. den

*Naší jedinou chloubou je kříž našeho Pána,
Ježíše Krista;
v něm je naše naděje, život a vzkříšení.
(Liturgie Zeleného čtvrtka)*

RÁNO

- *** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...
- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

POLEDNE

- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

MEZI DNEM

- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...
- ** ČETBA A ÚVAHA

1. ČTENÍ

Mezitím učedníci prosili a říkali: ‚Rabbi, najez se.‘ On jim však říká: ‚Já mám k jídlu pokrm, který neznáte.‘ Učedníci si mezi sebou říkali: ‚Donesl mu snad někdo něco k jídlu?‘ Ježíš jim říká: ‚Mým pokrmem je konat vůli toho, který mě poslal a dovést jeho dílo k dobrému konci.‘ (Jan 4, 31–34)

Potom vzal chléb, vzdal díky, rozlámал ho a dával jim se slovy: ‚Toto je mé tělo, které se za vás vydává; to číňte na mou památku.‘ Po večeři udělal totéž s kalichem a řekl: ‚Tento kalich je nová smlouva v mé krvi za vás prolévané.‘ (Lk 22, 19–20)

O Velikonocích si připomínáme vrcholný úsek Kristova pozemského života. V liturgii dokonce opětovně procházíme zpřítomněním oněch dnů. Večer Zeleného čtvrtka je věnován Poslední večeři Páně. Při ní nám do rukou apoštolů Kristus vložil novou smlouvu, Nový Zákon. Když myl apoštolům nohy, ukázal nám, jak máme druhým sloužit. Když jim dal své tělo a krev v podobě proměněného chleba a vína, ukázal nám, jak naprosto se máme druhým darovat. Moderně řečeno, odhalil, co je principem života. Principem života je oběť. Nežijeme zvnějšku dovnitř, nežijeme jídlem, pitím, spotřebou a konzumací ani hromaděním jakýchsi součástí. Žijeme z nitra ven. Žijeme tím, že se rozdáváme. Kristus se sám vydal do krajnosti, a právě tím, že život rozdál, a tedy ztratil, ho plně rozvinul a navždy získal.

2. ČTENÍ

Vyšel ven a jako obvykle se odebral na Olivovou horu a také učedníci šli za ním. Když na to místo došel, řekl jim: ‚Modlete se, abyste nepřišli do pokušení.‘ Potom od nich odešel, co by kamenem dohodil, poklekl a modlil se takto: ‚Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich! Ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň!‘ Tu se mu zjevil anděl z nebe a posiloval ho. Upadl do smrtelné úzkosti, modlil se naléhavěji a jeho pot byl jako veliké

kapky krve kanoucí na zem. Vstal od své modlitby, přišel k učedníkům, shledal, že zármutkem usnuli, a řekl jim: ‚Proč spíte? Vstaňte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení.‘ (Lk 22, 39–46)

Způsob, kterým se měl Kristus plně vydat pro druhé, byl ovšem tělesně děsný. V důstojnosti obřadů mohlo by nám uniknout, že Kristovy velikonoce proběhly jako hulvátská, sadistická řezničina, jakou je každá veřejná poprava za účasti zevlující chátrý a samolibých soudců. Ještě snadněji nám může uniknout vnitřní Kristovo drama v noční hodině Getseman. Byl opuštěn, byl zrazen. Jeho deziluze musela být naprostá. Ale to nebylo to nejhorší. Stál v hrozném dilematu. Když měl dokončit, k čemu byl poslán, musel na sebe vzít to, co mu bylo bytostně cizí, něco, čeho se nemohl dopustit a nedopustil, něco, čeho se nebál zvnějšku dotknout, ale vnitřně to nemohl přijmout – hřích. Měl-li zachránit lidstvo, musel se jako člověk tak sklonit před Boží Pravdou, aby vyznal: Ano, Otče, jsem člověk, ztratil jsem se v hříšném světě, už nejsem hodem být tvým nesmrtelným Synem. To, co jsme my sami nebyli s to vyslovit, vyslovil za nás. Všechno, co následovalo, bylo hrozné, ale podstatně snazší. Pravda, která se zdála drtivou, se stala silou. Kristus, který se v Getsemanech chvěl úzkostí, vejde za pár hodin k Pilátovi jako ztělesněná Pravda.

3. ČTENÍ

Pilát znovu vyšel ven a říká jim: ‚Hledte, vyvádím vám ho ven, abyste věděli, že na něm neshledávám žádný důvod k odsouzení,‘ Ježíš tedy vyšel ven, měl trnovou korunu a purpurový plášť, a Pilát jim říká: ‚Ejhle, člověk!‘

Když ho uviděli, začali velekněží a stráže zlostně křičet a říkali: ‚Ukřížuj! Ukřížuj!‘ Pilát jim říká: ‚Vezměte ho vy a ukřížujte ho; neboť já na něm neshledávám důvod k odsouzení‘ Židé mu odpověděli: ‚My máme Zákon a podle toho Zákona musí zemřít, protože ze sebe dělal Syna Božího.‘ Když Pilát uslyšel tohle slovo, zdesil se ještě víc. Znovu vešel do prétoria a říká Ježíšovi: ‚odkud ty jsi?‘ Ale Ježíš mu neodpověděl. Pilát mu tedy říká: ‚Nemluvíš se mnou? Což nevíš, že mám moc tě propustit a že mám moc tě ukřížovat?‘ Ježíš mu odpověděl: ‚Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry; proto ten, kdo mě tobě vydal, má větší hřích.‘ Od té chvíle se ho Pilát snažil propustit. Ale Židé vykřikovali a říkali: ‚Propustíš-li ho, nejsi přítel Césarův: každý, kdo ze sebe dělá krále, protíví se Césarovi. Když Pilát uslyšel tato slova, vyvedl Ježíše ven a posadil ho před soudnou stolicí na místě zvaném Dláždění, hebrejsky Gabbatha. Byl den přípravy na Velikonoce; bylo to kolem šesté hodiny. Říká Židům: ‚Ejhle, váš král.‘ Oni vykřikovali: ‚Na smrt! Na smrt! Ukřížuj ho!‘ Pilát jim říká ‚Mám ukřížovat vašeho krále?‘ Velekněží odpověděli: ‚Nemáme jiného krále než Césara.‘ Tehdy jim ho vydal, aby byl ukřížován. ... Pilát také sepsal nápis a dal ho umístit na kříž. Stálo tam: Ježíš Nazaretský, král židovský. (Jan 19, 4–16, 19)

O Velikonocích vyvrcholilo také Dáblovo drama. Triumfoval, protože dovedl lidi k tomu, aby soudili a odsoudili Boha. Strkali to sice jeden na druhého, ale nakonec byl Kristus odsouzen k smrti na kříži. Odsoudil – vydal ho Pilát, aby neztratil císařovu přízeň. Odsoudila ho velerada, která se úzkostlivě a zbaběle držela litery zákona a odmítla jeho ducha. Odsoudil ho nemyslící

dav, který se dal poštvat. Kolikrát se něco podobného odehrálo v dějinách. Kolikrát byl vynesena nesprávný lidský soud. Kolikrát jsme se sami účastnili něčeho podobného. Kolikrát jsme jednali jako Pilát, velerada nebo podplacená lůza a rozhodli proti pravdě a proti člověku. Přitom celý ten soudní proces byl jenom křivým zrcadlem vrcholného dějství soudu Božího. Vždyť kdo vyšel jako vítěz? Ježíš Kristus, který ztratil život, ale vyhrál svou královskou pravdu. Nad jeho trním korunovanou hlavou stálo: Ježíš Nazaretský, král židovský.

4. ČTENÍ

... naše spása je v kříži tvého Syna: kříž neznamena již smrt, ale stal se nám stromem života; a člověk propadlý hříchu a smrti byl vrácen životu skrze kříž našeho Pána, Ježíše Krista. A proto s andělskými sbory, které stojí u tvého trůnu a ustavičně ti slouží, a se všemi nebeskými zástupy zpíváme píseň o tvé slávě... (Preface ze svátku Povýšení sv. Kříže)

Kříž se stal symbolem křesťanů ne jako nástroj k mučení ani proto, že nese mrtvé tělo. Takový je kříž velerady, Piláta, římských žoldáků a zvědavého, utrpení lačného davu. Kristův kříž, pravé znamení křesťanů, je znamením nekonečné Kristovy lásky, jeho pravdy a jeho vítězství. Je také mírou, kterou jsme poměřováni. Odpovídají naše skutky a slova této úměře lásky?

Když v našich příbýtcích visí kříž, je to ze dvou důvodů. Proto, abychom vždy mohli poměřit své jednání podle jeho svrchované souměrnosti, a proto, abychom si stále připomínali, že nás přijetím kříže Kristus zachránil

a stále chrání. Z kříže nám stále opakuje: Nebojte se, já jsem s vámi v okamžicích štěstí i v hodině smrti.

**** MODLITBA 2 (STR. 72)**

**** MODLITBA 3 (STR. 73)**

**** SLÁVA OTCI, ...**

VEČER

***** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...**

***** MODLITBA 1 (STR. 71)**

**** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...**

*** LITANIE – PŘÍMLUVY (STR. 76)**

**** MODLITBA 2 (STR. 72)**

**** SLÁVA OTCI, ...**

9. den

*Ten, který zemřel, z mrtvých vstal,
aby nám věčně kraloval.
(Velikonoční sekvence)*

RÁNO

- *** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...
- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

POLEDNE

- *** MODLITBA 1 (STR. 71)
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...

MEZI DNEM

- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...
- ** ČETBA A ÚVAHA

1. ČTENÍ

Když přišli k Ježíšovi a viděli, že je již mrtev, nezlomili mu nohy, ale jeden z vojáků mu svým kopím probodl bok, a hned vyšla krev a voda. ... Josef z Arimatie, jenž byl Ježíšovým učedníkem, ale ze strachu před Židy tajným, požádal po těch událostech Piláta, aby směl sejmout Ježíšovo tělo. Pilát to dovolil. Přišli tedy a sňali jeho tělo, Nikodém – ten, který předtím vyhledal Ježíše

v noci – přišel také a přinesl směs myrhy a aloe, asi sto liber. Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli je do pláten spolu s vonnými látkami, jak je to u Židů při pohřbívání zvykem. V těch místech, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nový hrob, do něhož dosud nikdo nebyl uložen. Tam kvůli židovské přípravě, protože ten hrob byl nablízku, uložili Ježíše. (Jan 19, 33–34, 38–42)

Kristus na kříži skutečně zemřel. Potvrdili to římští vojáci, kteří pro jistotu probodli jeho srdce. Přiznali to jeho nejbližší, a proto pohřbili jeho tělo. Tyto skutečnosti nelze obejít. Je třeba je přijmout, ano, vstoupit do nich. Být přítomen popravě na Golgotě je ovšem těžké. I pro ty, kdo se pomalu denně dívají na zvěrstva v televizi, by tento reál byl moc. Mnoho lidí se tomu chce vyhnout. Křesťanství ano, ale bez kříže a utrpení, říkají. Jenže křesťanství bez kříže a oběti není křesťanství. Tak se v děsu před životností a jadrnou skutečností tohoto náboženství utíkali k tomu, co je dnes tak běžné televizním divákům, a řeknou, že to byla jen virtuální skutečnost. Co jiného je blud doketismu, který říká, že Kristus neměl skutečné tělo. Jak drzé je to obvinění. Cožpak se Kristus hezky v Getsemanské zahradě vysvlékl z těla, schoval se v hrobce a pak se slavně objevil? Křesťan nemůže obejít Golgotu a minout Boží hrob. Musí do něho vejít, protože jen z toho místa, propastně hlubokého, úzkostně sevřeného a zoufale temného, je možné vykročit na cestu vedoucí ke slávě nebes.

2. ČTENÍ

... Raduj se i ty, země, zalitá tak oslnivou září a tonoucí v jasu věčného krále, pohled, jak na celém světě rychle

zmizely temnoty! Raduj se i ty, matko Církví, zkrášlená leskem tak jasného světla!... (Liturgie Bílé soboty, Exultet)

Obřady Bílé Soboty začínají v noci a v hluboké temnotě. V chodu církevního roku je to už podruhé, co se věřící shromažďují uprostřed noci. Na Bílou Sobotu vzpomeneme na Vánoce, kdy lidstvu stísněnému temnotami hříchu zazářilo nové světlo a andělé zvěstovali slávu Boží na výsostech a pokoj lidem dobré vůle. Teď shromáždění kolem rozsvíceného paškálu slyšíme chvalozpěv a vykročíme za světlem Kristovým, které zahání veškerou temnotu. Tak, jak se pozvedá velikonoční svíce, tak se pozvedá naše srdce. Tak jak Kristus vystupuje z hrobu, tak se pozvedá i v našem srdci. I tam zahání temnotu hříchu a naplňuje nás světlem své lásky. Noc končí, začíná den. Tělesná smrt je překonána a otevírá se nový život.

3. ČTENÍ

Nebo snad nevíte, že když jsme byli pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme všichni pokřtěni v jeho smrt? Křtem jsme tedy byli spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako byl Kristus Otcovou slávou vzkříšen z mrtvých – žili i my novým životem. Neboť jestliže jsme s Kristem sjednoceni smrtí podobnou jeho smrti, budeme s ním sjednoceni také vzkříšením; rozumějme, starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby bylo toto tělo hříchu přivedeno k nemohoucnosti, abychom již nebyli zotročeni hříchem. (Řím 6, 3–6)

Stále ještě v přítmí, ve světle této svíce, ve světle Kristově, které vychází z jeho hrobu, pak čteme Písmo

a rozpomínáme se na celý příběh lidstva od Adama až po naše časy. Rozpomínáme se i na celý náš osobní příběh, který je jakoby vetkán do příběhu lidstva. Slyšíme o stvoření člověka, o jeho pádu, o Boží věrnosti a lidských zradách. Slyšíme varující a toužebně volající hlasy proroků. Naše situace je nám nyní jasná. Potřebujeme záchranu.

4. ČTENÍ

Což nevíte, že trochou kvasu nakyne veškeré těsto? Očistěte se od starého kvasu, abyste byli novým těstem, protože vy jste nekvašené chleby. Vždyť náš velikonoční beránek, Kristus, byl už obětován. Proto tedy oslavujme svátky ne se starým kvasem ani s kvasem zloby a zlovolnosti, ale s nekvašenými chleby čistoty a pravdy. (1 Kor 5, 6b–8)

Pak, již v plném světle, zazní Gloria a čteme poučení sv. Pavla, které se týká Kristova zmrtvýchvstání a našeho křtu. Vyslovíme křestní sliby, někdo poprvé, někdo na připomenutí. V každém případě však musíme vykročit k novému životu a nevracet se k tomu, co nás zotročuje. Otevírá se před námi prostor svobody a my musíme tento prostor zodpovědně chránit. Hlavně tím, že sami do něj nevnese nic nespravedlivého.

- ** MODLITBA 2 (STR. 72)
- ** MODLITBA 3 (STR. 73)
- ** SLÁVA OTCI, ...

VEČER

- *** ZNAMENÍ KŘÍŽE: VE JMÉNU OTCE, ...**
- *** MODLITBA 1 (STR. 71)**
- ** OTČE NÁŠ, ... ZDRÁVAS MARIA ...**
- * LITANIE – PŘÍMLUVY (STR. 76)**
- ** MODLITBA 2 (STR. 72)**
- ** SLÁVA OTCI, ...**

Modlitba 1

pro všechny dny

Bože, Otče všemohoucí,

děkuji ti, že tvůj Syn, Ježíš Kristus, přišel mezi nás.

Narodil se z Marie Panny,

přišel k Janu Křtiteli,

odmítl Dávla, který ho sváděl,

v úzkosti na sebe vzal důsledky našich hříchů

a podstoupil smrt, aby nás zachránil.

Děkuji ti, že jsi tak naplnil sliby dané lidstvu

a věrně naplňuješ smlouvu,

k níž jsi se ve své svobodě lásky zavázal.

I na mne samotného shlédl tvůj Syn

ze své slávy, kterou jsi mu dal,

a pozvedl mě ve křtu ke svobodě dítěte Božího

a dal mi podíl na svém svatém kněžství

a důstojnosti krále.

Dej mi, prosím,

abych nikdy nezapomněl na den svého křtu

a den za dnem i já věrně plnil sliby,

kterými jsem se zavázal tobě,

Bohu nejvyššímu spravedlivému a nekonečně milosrdnému.

Prosím o to skrze Krista,

který mne vykoupil a s Tebou a Duchem Svatým

žije a kraluje na věky věků.

Amen.

Modlitba 2

pro všechny dny

Všemohoucí, věčný Bože,

děkuji ti, že jsi mi vtiskl nesmazatelné znamení
dítěte Božího.

Prosím, sešli mi anděla průvodce,
aby mě chránil a pomáhal mi

- * abych dobra tohoto světa užíval s rozvahou
a neztratil svobodu, k níž jsi mne pozval,
- * abych žil v míru se všemi lidmi
a neztratil mír, který jsi mi daroval,
- * abych vším, co konám, myslím a říkám,
oslavoval tvé jméno
a neztratil smysl života, který jsi mi ukázal,
- * abych miloval své bližní, sloužil jim
a neztratil světlo lásky,
do které jsi mne vyvedl z temnot sobectví,
- * abych celým životem ukazoval,
jak jsi krásný a milosrdný,
- * abych šel zmateným a bezradným světem
a přinášel lidem zvěst,
že se k nim přiblížilo tvé království.

Prosím, aby se na mně naplnila tvá odvěká vůle
učinit člověka obrazem Božím.

Skrze Krista, našeho Pána.

Amen.

Modlitba 3

pro 1., 8. a 9. den

Bože, Duchu Svatý,

Ty, který všechno obnovuješ a životem naplňuješ.
Ty, který zkoumáš hlubiny božství
a znáš propast každého lidského srdce.
Ty, který nás učíš veškeré pravdě,
shlédni laskavě na mne a pomoz mi,
abych se dobře připravil
na slavení velikonočních tajemství.
Pomoz mi, abych se ztišil a vyšel z hluku světa,
protože pak mohu slyšet tichý hlas Božího slova.
Pomoz mi, abych se probral z netečnosti a nezájmu,
protože Pán odmění jen bdělého služebníka.
Pomoz mi, aby mé srdce bylo otevřené,
aby tam mohl vstoupit vítěz nad smrtí.
Pomoz mi, abych při velikonočních obřadech
nebyl neúčastným divákem,
ale abych skutečně vstoupil do Kristova příběhu,
byl s ním v bolestech smrti i v radosti vzkříšení
a mohl doufat,
že on bude se mnou v bolestech mého života
a převede mě do věčné radosti,
kde sám žije a kraluje na věky věků.

Amen.

Modlitba 4

pro 2. – 4. den

Bože, náš nebeský Otče,

děkuji ti, že jsi mi dal poznat zákon, který mě chrání.

Děkuji ti, že jsi probudil mé svědomí
a dal jsi mi sílu odmítnout, co je zlé.

Pomoz mi, abych vytrval,
neboť tvůj nepřítel Ďábel na mne stále útočí.

Pomoz mi, abych odmítl jeho lákavé sliby.

Pomoz mi, abych prohlédl jeho lži.

Pomoz mi, abych plně důvěřoval,
že můj život je v tvé ruce
a nepodlehl strachu, když mi Ďábel hrozí
neštěstím a smrtí.

Nedovol, aby rozvrátil můj život,
uštval mě chtivostí, otrávil závistí, spoutal sobectvím.

Nedovol, aby uchvátil mou duši,
kterou vykoupil tvůj Syn, Ježíš Kristus,
který s tebou v jednotě Ducha Svatého
žije a kraluje na věky věků.

Amen.

Modlitba 5

pro 5. – 6. den

Trojediný, věčný Bože,

děkuji ti, že jsi mi dal rozum,
abych tě mohl poznávat,
a že mi unikáš,

abych poznal, že jsi nekonečný a všemohoucí.
Děkuji ti, že jsi mi dal tělo a poslal svého Syna,
abych se tě mohl dotknout.

Děkuji ti, že jsi mi dal nekonečný prostor srdce
a seslal svého Svatého Ducha,
aby ho naplňoval svým vanutím.

Děkuji ti za okamžik,
kdy jsi ve mně vzbudil tušení,
že někde musíš být.

Děkuji ti za okamžik,
kdy jsi překonal pyšnou lež o mé vlastní soběstačnosti
a já jsem uvěřil:

V tebe, Otče, který jsi mne stvořil,
v tebe, Synu, který jsi mne svou smrtí zachránil,
v tebe, Duchu Svatý, který jsi mne uvedl
do věčnosti lásky.

Prosím tě, chraň a upevňuj mou víru,
protože tvůj nepřítel mi ji stále chce vzít.
Prosím o to skrze Krista našeho Pána.

Amen.

Litanie – přímlyvy

Poznámka k recitaci litaní - přímlyv: Při soukromé modlitbě nebo v úzkém společenství, které zná modlitbu breviáře, je možno vypustit opakovanou odpověď lidu a modlit se přímlyvy chórovým způsobem.

Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás!
Kriste, vyslyš nás!

Otče z nebes, Bože, – **smiluj se nad námi!**
Synu, Vykupiteli světa, Bože, —
Duchu Svatý, Bože, —
Svatá Trojice, jeden Bože, —

Svatá Maria, Matko Boží, – **oroduj za nás!**
Svatá Maria,
která jsi v tradici lidu Božího byla vychována, —
Svatá Maria,
která jsi Boží zvěst ochotně přijala, —
Svatá Maria,
která jsi Boží slova v srdci uchovávala, —
Svatá Maria,
která ses ani pod křížem od Krista neodloučila, —
Svatá Maria,
která jsi pro svou věrnost byla v nebi korunována, —
Svatá Maria,
k níž se jako k matce po generace utíkáme, —

Svatý Konstantine, filosofe, – **oroduj za nás!**
Svatý Metode, arcibiskupe, —

Svatý Klimente, —
Svatý Gorazde, —
Svatá Ludmilo, —
Svatý Václave, —
Svatý Vojtěchu, —
Svatý Prokope, —
Svatý Jane Sarkandere, —
Svatí Sedmipočetníci, —
Všichni svatí a světice, kteří jste šli ve stopách
soluňských bratří, —

Dej, všemohoucí štědrý Bože,

abychom svaté knihy,
které nám svatí Cyril a Metod přinesli, *
chovali v úctě a četli z nich v rodinách
svým dětem! – **Prosíme tě, vyslyš nás!**

Abychom slova Boží,
která do našeho jazyka přeložili, *
ochotně přijímali, zbožně rozjímali
a v životě se jimi řídili! —

Abychom liturgii,
kterou nám národním jazykem učinili pochopitelnou, *
hluboce a pravdivě prožívali
a nacházeli v ní sílu k životu! —

Abychom svůj národní jazyk,
kterým díky soluňským bratřím můžeme chválit Boha, *
uchovávali čistý a krásný
i v jeho běžném všedním užívání! —

Abychom pro zásluhy sv. Cyrila a Metoděje,
kteří vychovali první generaci našich kněží, *
měli vždy dostatek vzdělaných pastýřů,
kteří by nás vedli k tobě! —

Abychom po vzoru svatých věrozvěstů
Cyrila a Metoděje *
srozumitelně mluvili o tvé slávě
a přinášeli radostnou zvěst! —

Abychom se s pomocí svatých Cyrila a Metoděje,
kteří káceli modly a vedli lidi ke svobodě dětí Božích, *
uměli vzepřít moderním modlám,
které nás lákají a pak zotročují! —

Abychom byli hrdi na svou národní kulturu,
kterou svatí Cyril a Metoděj založili, *
a milovali svou vlast,
chránili ji a ve všem zvelebovali! —

Abychom z díla svatých patronů Evropy,
kteří usilovali o mír a jednotu našeho kontinentu, *
pochopili význam rozmanitosti v jednotě
a pečovali o křesťanský základ moderního evropanství! —

Abychom na přímluvu svatých Cyrila a Metoděje,
kteří nás učili zákonu Božímu a vytvořili náš prvý státní, *
žili před Bohem bezúhonně
a pečovali o spravedlnost a pořádek v našem státě! —

Pane, smiluj se!
Kriste, smiluj se!
Pane, smiluj se!

Otče náš, ...

Modleme se:

Bože, náš nebeský Otče, děkujeme ti, že jsi nám poslal svaté Cyrila a Metoděje a za poklad, který nám přinesli. Děkujeme ti, žeš nám ho zachoval, i když jsme si ho mnohokrát dost nevážili. Prosíme tě, abychom plně pochopili, že víra je odpověď člověka na tvé slovo, a přijetí tvého Syna, který přichází, aby nám otevřel cestu k pravému životu. Prosíme proto, abys naši víru upevnil a pomáhal nám ve svornosti stavět na základech, které svatí bratři ve svorné jednotě lásky položili. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Obsah

- 5 Slovo úvodem
- 7 Novéna, její téma a smysl
- 11 Jak s touto knížkou pracovat

- 15 Předvečer
- 21 1. den – 2. dubna
- 27 2. den – 3. dubna
- 32 3. den – 4. dubna
- 37 4. den – 5. dubna
- 42 5. den – 6. dubna
- 47 6. den – 7. dubna
- 53 7. den – 8. dubna
- 59 8. den – 9. dubna
- 65 9. den – 10. dubna

- 71 Modlitba 1
- 72 Modlitba 2
- 73 Modlitba 3
- 74 Modlitba 4
- 75 Modlitba 5
- 76 Litanie – Přímlyvy